

VELVET

art | camera | b-sides | size | kick-off | events

ALGIDA®

www.icehot.com

PANRAL ADVERTISING

1,2,3, Go!./01

faces./04

camera./06

John Cassavetes
Η ειλικρίνεια της αβεβαιότητας |
films there: 10 dogme years |
...films here | porn! porn! porn!

art./12

Τα μαλακά και τα σκληρά εικαστικά III:
lost in transgression | Focus | Lucky
13 Questionnaire

b-sides./18

Ennio Morricone | Trojan Records |
What would have happened if... |
D.I.Y. scene 77-82 | Pick-up |
Jack and Meg |

size./26

kick-off./28

George Best

pot-pouri./30

VELVET
τεύχος 03/Ιούνιος 05
μηνιαία δωρεάν έκδοση

Διεύθυνση / Επιμέλεια:
Λάκης & Άρης Ιωάννης
Σχεδιασμός:
Άντα Θεοδωρακάκη
Ειρήνη Ζωγράφου
Οργάνωση / Προβολή:
Δάφνη Δραγώνα
Υπεύθυνη Διαφήμισης:
Χριστίνα Ροδοπούλου

Συντάκτες
(art)
Ιένια Καλπακτοόγλου
Χριστόφορος Μαρίνος
(camera)
Νατάσα Γιανναράκη
Αντρέας Κίρκρας
(b-sides)
Δημήτρης Βόγλης
Οδυσσεύς Νικητιανός
(size)
Asako Masunouchi
(kick-off)
Αντρέας Κίρκρας

Επίσης έγραψαν:
Dr. Faux
Ηλίας Παπαζαχαρίας
Νίκος Λιάσκας
Δάφνη Δραγώνα

Έκδοση:
The Studio (art projects)
Μιλτιάδου 17, 4ος όροφος,
105 60 Αθήνα
Τ / Φ: 210 33 14 923
E: velvet_magazine@yahoo.gr

Παραγωγή:
Multimedia A.E.

velvet mornings/02

DAYDREAMING
SOMETIMES NOT
SOMEONE'S
SOMETHING

ROCK FM

www.rockfm.gr

16 Years
ON AIR

16 ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΤΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΜΟΥΣΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ
16 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟΥΣ 5 ΠΙΟ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΥΣ ΣΤΑΘΜΟΥΣ
16 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΑΘΕΡΑ ΣΤΗΝ ΠΡΟΤΙΜΗΣΗ ΣΑΣ
ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ !

SID VICIOUS
Κάθε μήνα οι συνεργάτες του VELVET σχολιάζουν ...

Αντρέας Κίκηρας: Όπως είπε και ο ultra-hooligan Πετρόχειλος, «η αλήθεια πατέρα βρίσκεται στους Sex Pistols! Γκέγκε;!»

Χριστόφορος Μαρίνος: Σκέτη Απαράδοση!

Άντα Θεοδωρακάκη: He wanted to be with his Nancy, he wanted to be left alone!

Λάκης Ιωνάς: «Please bury me next to my baby. Bury me in my leather jacket, jeans and motorcycle boots.» mmmmmmmmm!!!!

Δάφνη Δραγώνα: Deadly punk...

Ειρήνη Ζωγράφου: He did it his way.

Ίσως Ιωνάς: Golden spittle.

Νατάσα Γιανναράκη:
«Και ήθελε να το κάνει με το ζόρι, ήταν βιτσιόζικο αγόρι...»
Sid-ιporoulos

Δημήτρης Βόγλης: Καλό παιδί!

Asako Masunouchi: Well... you mean, Syd Barrett?

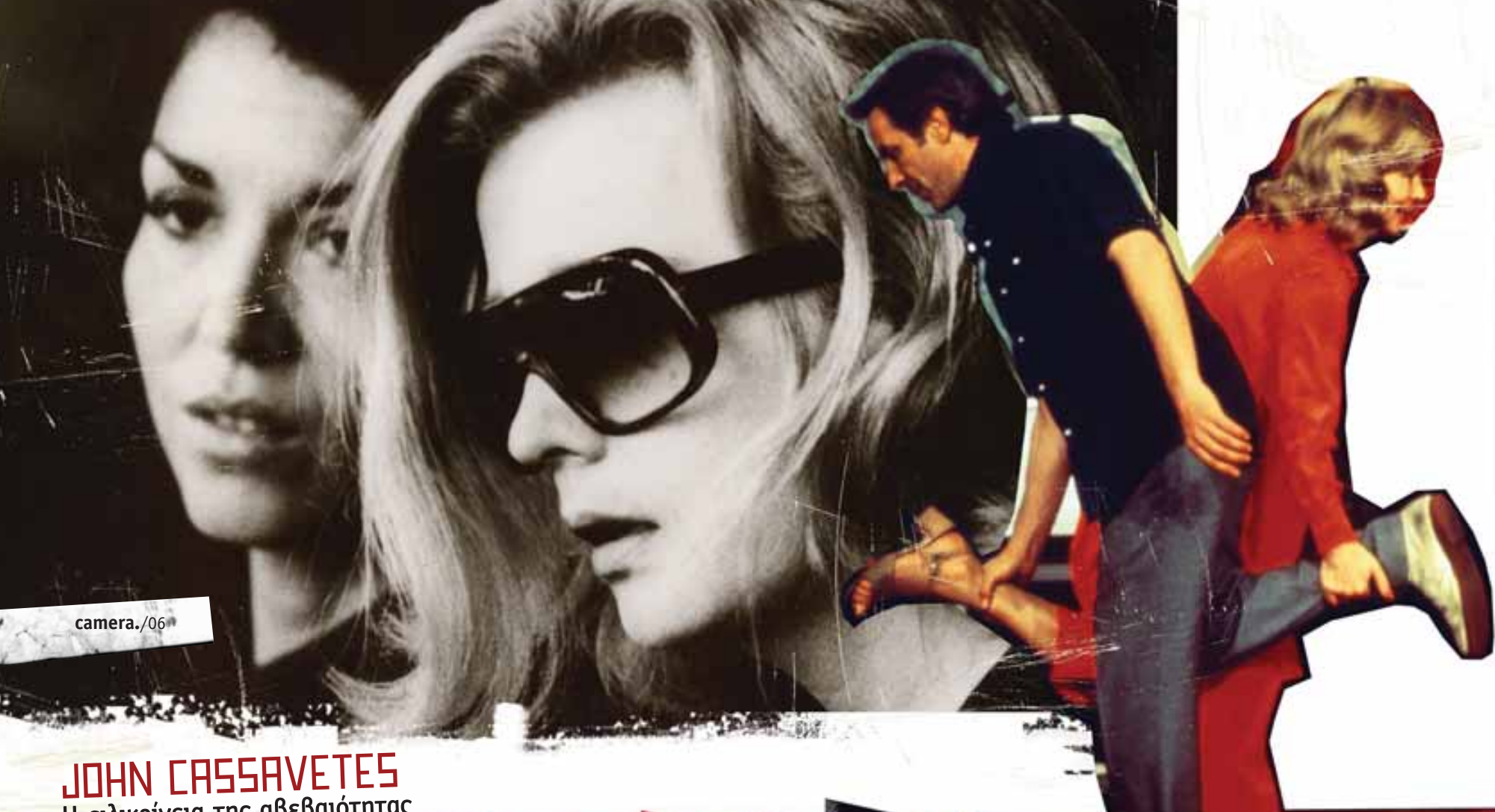
Νίκος Λιάσκας: Από μικρός ήθελα να του μοιάσω... ευτυχώς όμως, δεν το κατάφερα!!!

Ξένα Καλιακτσόγλου:
Τάδε ειφη η φίλη μου η Ντόρα και συμφώνησα: «αν δεν κοβόταν, αν δεν τα είχε με τη Νεοϋορκέζα και αν δεν πέθαινε στο Chelsea Hotel... ποιος θα τον θυμόταν;»

Οδυσσέας Νικητιανός: *ΑΙΩΝΙΑ* *ΤΟΥ* *Η* *ΜΝΗΜΗ ++++++*

Οδυσσέας Νικητιανός: «αν δεν κοβόταν, αν δεν τα είχε με τη Νεοϋορκέζα και αν δεν πέθαινε στο Chelsea Hotel... ποιος θα τον θυμόταν;»

Ηλίας Παπαζαχαρίας: Παντελώς αδιάφορος.

camera./06

JOHN CASSAVETES

Η ειλικρίνεια της αβεβαιότητας

της Νατάσας Γιανναράκη

«The film you have just seen was an improvisation» είναι ο τίτλος που πέφτει καθώς τελειώνει το «Shadows» και σε αφήνει άφωνο για μερικά δευτερόλεπτα. Μετά όλα μπαίνουν στη θέση τους στο μυαλό σου, συνειδητοποιείς πως δε θα μπορούσε να είναι αλλιώς και νιώθεις κάπως σαν τον Κολόμβο που μόλις ανακάλυψε την Αμερική. Και στ' αλήθεια έχεις ανακαλύψει την Αμερική. Μια Αμερική που το Χόλιγουντ ποτέ δεν θα καταφέρει να σου δείξει.

Το «Shadows» –ελλ. τίτλος «Σκιές»– είναι η πρώτη ταινία που σκηνοθέτησε ο John Cassavetes το 1959 και γεννήθηκε από τις πρόβες

μιας ομάδας θεατρικού αυτοσχεδιασμού. Αποτυπώνει σε ασπρόμαυρο δεκαεξάρι τις διαφυλετικές εντάσεις στο Χάρλεμ του τέλους των 50s υπό τους ήχους της τζαζ του Charlie Mingus. Τα χρήματα της παραγωγής συγκεντρώθηκαν από κοντινούς του ανθρώπους και τους ακροατές μιας ραδιοφωνικής εκπομπής. Ο Ανεξάρτητος Αμερικανικός Κινηματογράφος είχε μόλις γεννηθεί. Τα κέρδη από την προτεινόμενη για Όσκαρ ερμηνεία του στο «The Dirty Dozen» (1967) και στο «Μωρό της Ρόζμαρι» του Roman Polanski (1968) αποτέλεσαν μέρος του μπάτζετ για το «Faces».

Στο «Faces» (1968) άνθρωποι παγιδευμένοι σ' ένα κόσμο από κοινωνικές συμβάσεις και κακά αστεία αδυνατούν να επικοινωνήσουν μεταξύ τους, χαμένοι μέσα στο ποτό, τα τσιγάρα και την απόγνωση. Τα κοντινά πλάνα στα πρόσωπα των πρωταγωνιστών και η κινούμενη κάμερα αποτυπώνουν τη σύγχυση και τη ματαιότητα των χαρακτήρων σε διάφορα στοκ ασπρόμαυρου φιλμ. Σ' αυτή την ταινία βλέπουμε για πρώτη φορά τη Gena Rowlands και τον Seymour Cassel να πρωταγωνιστούν. Η επιτυχία του «Faces» εξασφάλισε στον Cassavetes αρκετή επιρροή ώστε να μπορεί να κάνει ταινίες σε

στούντιο και να διατηρεί τον πλήρη δημιουργικό έλεγχο. Πρωταγωνιστεί στο «Husbands» (1970) μαζί με τους Peter Falk και Ben Gazzara. Υποδύονται τρεις φίλους που δραπετεύουν από τους γάμους τους και κάνουν ένα ταξίδι ασυδοσίας μετά την κηδεία ενός κοινού τους φίλου. Το «Minnie and Moskowitz» (1971) είναι μια πιο ανάλαφρη ταινία στην οποία η Rowlands υποδύεται μια νέα γυναίκα που ψάχνει τον έρωτα. Η αίσθηση του απρόβλεπτου, της αμεσότητας και της απουσίας συμβατικής δομής υπάρχει έντονα στις επόμενες ταινίες του Cassavetes. Ταινίες που

αποτυπώνουν την αβεβαιότητα και την αγωνία της ανθρώπινης ύπαρξης. Ο Cassavetes έζησε τη ζωή του στο φουλ –με όνειρα, αγώνες, θριάμβους, εμπόδια και απογοητεύσεις και την έδειξε στα φιλμ του όπως τη βίωνε. «Η ζωή με μπερδεύει. Δεν ξέρω τίποτα για τη ζωή. Αν κάνω μια ταινία, δεν καταλαβαίνω καν γιατί την κάνω. Ξέρω μόνο πως κάτι υπάρχει σ' αυτήν». Στο «A Woman Under the Influence» (1974) –ελλ. τίτλος «Μια γυναίκα εξομολογείται»– πρωταγωνιστεί η Gena Rowlands ως μια ολοένα και πιο ιδιόρρυθμη νοικοκυρά και μητέρα που

προσπαθεί να διατηρήσει την επαφή της με την πραγματικότητα. Ο Peter Falk υποδύεται τον άντρα της που προσπαθεί να διατηρήσει μια φυσιολογική βιτρίνα αλλά τελικά αναγκάζεται να στείλει τη γυναίκα του σε ψυχιατρείο. Η συμπεριφορά της γυναίκας, ενώ είναι ενοχλητική και δημιουργεί αμηχανία στους γύρω της, δεν είναι εμφανώς επικίνδυνη. Η γεμάτη λεπτές αποχρώσεις και ενέργεια ερμηνεία της Rowlands ήταν υποψήφια για Όσκαρ Πρώτου Γυναικείου Ρόλου και ο Cassavetes προτάθηκε για Όσκαρ σκηνοθεσίας. Στο «The Killing of a Chinese Bookie» (1976) ο Ben Gazzara παίζει τον Cosmo Vitelli, έναν ιδιοκτήτη στριπτιζάδικου που αναγκάζεται από μαφιόζους να διαπράξει φόνο για να ξεπληρώσει τα χρήματα που έχασε στα χαρτιά. Ζώντας μέσα στο φόβο και την ανασφάλεια ο Vitelli προδίδει εχθρούς και φίλους. Παραλογισμός, βία, αλλά και τρυφερότητα, στο «The Killing of a Chinese Bookie» ο Cosmo Vitelli είναι A Man Under the Influence. Η τελευταία ταινία του Cassavetes στα 70s είναι το «Opening Night» (1977) –ελλ. τίτλος «Νύχτα Πρεμιέρας». Η Rowlands

δαίμονες ενός χαρακτήρα δεν έχουν εκτεθεί τόσο παραστατικά. Το όραμα του Cassavetes ήταν της ταινίας ως προσωπική εξερεύνηση του νοήματος της ζωής. Εμπιστευόταν τους ηθοποιούς του και ποτέ δεν τους έδινε συγκεκριμένες οδηγίες, παρά τους προέτρεπε να συνδέσουν τα προσωπικά τους βιώματα με το ρόλο. «Το κυριότερο είναι να είσαι σε επαφή με τον εαυτό σου, να βρεις το κουράγιο να αντιμετωπίσεις την ίδια σου την προσωπικότητα, να βρεις κάτι στη ζωή σου που θα σου επιτρέψει να αναγνωρίσεις αυτό που διαβάζεις σε μια σελίδα, και έπειτα να του δώσεις σχήμα. Και όσο προχωράς στη ζωή σου συνειδητοποιείς όλο και περισσότερο πόσο θες να εξελίξεις τον εαυτό σου. Το κυριότερο είναι να παραμείνεις ξεχωριστός. Για να είσαι ηθοποιός πρέπει να είσαι άνθρωπος, και από τη στιγμή που είσαι άνθρωπος θέλεις να εκφράσεις κάποιο μέρος αυτού που περιέχεις. Πρέπει να βρεις κάτι στο ρόλο που να μπορείς να ταυτίσεις με τη δική σου ζωή». Συνέχισε να δουλεύει στη δεκαετία του 80 παρότι το πρόβλημά του με τον αλκοολισμό είχε αρχίσει να τον επιβαρύνει. Έκανε τις ταινίες

ελευθερία στους ηθοποιούς του ο John Cassavetes επαναπροσδιόρισε την έννοια του κινηματογράφου. Πολλοί τον αποκάλεσαν ιδιοφυΐα, πρωτοπόρο. Ο θεωρητικός του κινηματογράφου Ray Carney τον αποκάλεσε «πατέρα του Ανεξάρτητου Αμερικάνικου Κινηματογράφου». Όλοι αυτοί οι τίτλοι απειλούν να επισκιάσουν τον ανθρωπισμό και τη γενναιοδωρία της τέχνης του. Ασχέτως αν ασχολούνται με μπητνικς, επιχειρηματίες, ηθοποιούς, νοικοκυρές, ιδιοκτήτες κλαμπ ή παιδιά, όλες του οι ταινίες είναι συγκλονιστικές και ειλικρινείς καταθέσεις συμπόνιας που σκοπό έχουν να αγγίξουν και να μετακινήσουν το θεατή. «Το νόημα του να κάνεις μια ταινία είναι να συμπεριλάβεις τα συναισθήματα και τις ιδέες μιας ζωής σε ένα πλαίσιο δύο ωρών, δύο ωρών μέσα στις οποίες μερικές εικόνες περνάνε απ' την οθόνη και η ελπίδα πως οι θεατές θα ξεχάσουν τα πάντα και το σελιλούντ

θ' αλλάξει ζωές. Αυτό είναι παρανοϊκό, είναι μια τεραστώδης φιλόδοξη υπόθεση, αλλά αυτό είναι η ελπίδα». Πρόσφατα κυκλοφόρησε από την εταιρεία Criterion ένα box set με 5 ταινίες του John Cassavetes σε αναπαλαιωμένες κόπιες. Περιλαμβάνει τα Shadows, Faces, A Woman Under the Influence, The Killing of a Chinese Bookie και Opening Night. Στην Ελλάδα κυκλοφορούν από την Artfree.

The Celebration (1998), Thomas Vinterberg / Photo: Kim Hattesen

camera./08

Mifune (1999), Søren Kragh-Jakobsen / Photo: Lars Hogsted

Ο ΟΡΚΟΣ ΑΓΝΟΤΗΤΑΣ

Ορκίζομαι να υποταχθώ στους ακόλουθους κανόνες, οι οποίοι συντάχθηκαν κι επικυρώθηκαν από το ΔΟΓΜΑ '95:

- Το γύρισμα πρέπει να γίνεται σε φυσικούς χώρους, χωρίς αξεσουάρ και σκηνικά. (Εάν ένα συγκεκριμένο αντικείμενο είναι απαραίτητο για την υπόθεση, πρέπει να επιλεγεί ο χώρος όπου βρίσκεται αυτό το αντικείμενο).
- Ο ήχος δεν πρέπει ποτέ να παράγεται ξεχωριστά από τις εικόνες και το αντίστροφο. (Δεν πρέπει να χρησιμοποιείται μουσική, παρά μόνο όταν προκύπτει εκεί που γυρίζεται η σκηνή).
- Η κάμερα πρέπει να κρατιέται στο χέρι. Οποιαδήποτε κίνηση ή ακινησία που μπορεί να επιτευχθεί με το χέρι επιτρέπεται. (Η ταινία δεν πρέπει να εξελίσσεται εκεί όπου στέκεται η κάμερα. Το γύρισμα πρέπει να γίνεται εκεί που εξελίσσεται η ταινία).
- Το φιλμ πρέπει να είναι έγχρωμο. Ο ειδικός φωτισμός δεν είναι αποδεκτός. (Εάν δεν υπάρχει αρκετό φως για τη λήψη, πρέπει είτε η σκηνή να κοπεί, είτε να προσαρμοστεί μία και μοναδική λάμπα στην κάμερα).
- Τα οπτικά τεχνάσματα και τα φίλτρα απαγορεύονται.
- Η ταινία δεν πρέπει να περιέχει επιπόλαιη δράση. (Φόνοι, όπλα, κτλ. δεν πρέπει να παρουσιάζονται).
- Απαγορεύεται η χρονική και γεωγραφική αποστασιοποίηση. (Συνεπώς η ταινία λαμβάνει χώρα εδώ και τώρα).
- Ταινίες συγκεκριμένων ειδών (genres) δεν είναι αποδεκτές.
- Το φορμά του φιλμ πρέπει να είναι 35mm.
- Το όνομα του σκηνοθέτη δεν πρέπει να αναγράφεται στους τίτλους.
- Επιπλέον ορκίζομαι ως σκηνοθέτης ν' απέχω από το προσωπικό γούστο! Δεν είμαι πλέον καλλιτέχνης. Ορκίζομαι να απέχω από τη δημιουργία ενός «έργου», καθώς θεωρώ το στιγμιαίο πιο σημαντικό από το σύνολο. Ο υπέρτατος σκοπός μου είναι να εκμαιεύσω την αλήθεια από τους χαρακτήρες και το χώρο μου. Ορκίζομαι να πράξω τα παραπάνω με όλα τα διαθέσιμα μέσα και με κόστος το όποιο καλό γούστο και τις όποιες αισθητικές απόψεις.

Έτσι δίνω το δικό μου ΟΡΚΟ ΑΓΝΟΤΗΤΑΣ.

Κοπεγχάγη, Δευτέρα 13 Μαρτίου 1995
Εκ μέρους του Δόγματος '95
Λάρς Φον Τρίερ - Τόμας Βίντερμπεργκ

FILMS THERE 10 DOGME YEARS

του Αντρέα Κίκνρα

«Δεν είμαι πια καλλιτέχνης. Ορκίζομαι να απέχω από τη δημιουργία ενός "έργου", καθώς θεωρώ το στιγμιαίο πιο σημαντικό από το σύνολο. Ο υπέρτατος σκοπός μου είναι να εκμαιεύσω την αλήθεια από τους χαρακτήρες και το χώρο μου». Όταν ο Λαρς Φον Τρίερ πέταγε κόκκινα flyers με τους κανόνες του «Dogme 95» στο κοινό του παρισινού Οδέον φάνηκε να κάνει μια περφόρμανς για την περίπτωση. Άνοιξη του 1995, ατμόσφαιρα γιορτής για τα 100 χρόνια του σινεμά, διάλογος για το μέλλον κλπ, ε, να και ένα χάπενινγκ του στυλ «τι κάνει ο τρελός;!». Κι αυτό γιατί από τη στιγμή που πρωτοπαρουσιάστηκαν «Οι 10 εντολές» του «Όρκου Αγνότητας» που υπέγραφαν ο Φον Τρίερ μαζί με τον Τόμας Βίντερμπεργκ εκπροσωπώντας ένα γκρουπ Δανών κινηματογραφιστών (αυτοπροσδιορίζονταν ως «brothers»), η όλη ιστορία φιλοξεχάστηκε, αφού δεν υπήρχαν άμεσα κινηματογραφικά δείγματα γραφής. Ποια Δανία τώρα, σκέφτηκαν οι περισσότεροι... Κι όμως, το δανέζικο κινηματογραφικό DNA έχει ισχυρό υλικό, με παράδοση μάλιστα στο σοκ. Μόνο που πρέπει να πάμε (πολύ) πίσω, στα χρόνια πριν τον Α' Παγκόσμιο, τότε που η Nordisk Film Company γινόταν ξεχωριστή και πανευρωπαϊκά απίστευτα δημοφιλής, με ταινίες που για πρώτη φορά εισήγαγαν θέματα όπως η πορνεία και η ανεπιθύμητη γέννα, γυρισμένες σε φυσικούς χώρους και φημισμένες για τα υψηλά αισθητικά τους στάνταρ. Στις ταινίες της Nordisk, μέσα από ένα ασυνήθιστο νατουραλιστικό παίξιμο, αναδείχτηκε ίσως το πρώτο ζευγάρι ηθοποιών-σταρ της ιστορίας του σινεμά και ήταν Δανοί, ο Βάλντεμαρ Ψιλάντερ και η Άστα Νίλσεν. Λίγο αργότερα, στις αρχές των 20s, ξεκίνησε να κάνει ταινίες ο -επίσης Δανός- Καρλ Ντράγερ που, κυρίως με το πληθωρικό μοντάζ και τα εξαντλητικά close-ups της Ζαν Ντ' Αρκ (1928) αναδιατύπωσε την κινηματογραφική γλώσσα δείχνοντας πως μια βωβή ταινία μπορεί να έχει «λόγια». Από κει και πέρα βέβαια... λίγα πράγματα, κυρίως λόγω της «αρπακτικής» διάθεσης του Χόλιγουντ, ενώ και τις λίγες δανέζικες ταινίες εποχής που διακρίθηκαν σχετικά πιο πρόσφατα (Η Γιορτή της Μπαμπέτ- Γκάμπριελ Άζελ, 1987, Πέλε ο Κατακτητής, Μπιλ Όγκαστ, 1988) οι πιο πολλοί τις θυμήθηκαν μόνο χάρη στην απαξίωση που τους επιβίλασε το «Δόγμα 95».

Γι' αυτό και όταν τελικά ξεπεράστηκαν τα γραφειοκρατικά εμπόδια που οι ίδιοι οι κανόνες του «δόγματος» προκαλούσαν (πώς να επιχορηγήσει κανείς ταινία χωρίς προηγούμενα εγκεκριμένο σενάριο;) και «έσκασε μύτη» το Festen (Οικογενειακή Γιορτή, Τόμας Βίντερμπεργκ, 1998), επήλθε ένα κάποιο σοκ στο ανυποψίαστο κοινό, που έβλεπε μετά από καιρό κάτι που έμοιαζε ασυνήθιστο ή πρωτόγνωρο. Αυτή η έκπληξη αφορούσε κυρίως το αισθητικό κομμάτι, που παρέπεμπε αυτόματα σε home video ή σε κακή τσόντα και λιγότερο το ίδιο το περιεχόμενο της ταινίας, που σαρδόνια διέλυε μία τυπική μπουρζουάδικη οικογένεια τη μέρα των 60ων γενεθλίων του πατέρα-βιαστή. Αισθητική, που σε συνδυασμό με τις «στεγνές» σκανδιναβικές φάτσες και γλώσσα, δημιουργούσε πετυχημένα μια «άρρωστη» ατμόσφαιρα που είτε ελκύει είτε απωθεί, σίγουρα πάντως μένει αξέχαστη.

Η επόμενη ταινία του «Dogme 95», το Idioterne (Οι Ηλίθιοι, Λαρς Φον Τρίερ, 1998) συνέχισε σε παρόμοιο στυλ επιχειρώντας με τρόπο πιο «χύμα» να συνδυάσει τον ηθελημένα «ηλίθιο» τρόπο γυρίσματος μιας ταινίας του «Dogme 95» με το θέμα της, που αφορούσε ένα γκρουπ συνειδητοποιημένων αστών που δοκίμασαν να γευτούν τον εξαγνισμό και την απεριόριστη ελευθερία που τους παρείχε η «ηλιθιότητα» σε κάθε πτυχή της ζωής τους, με το γενικότερο χάος να μπαίνει πάντως σε μια περίεργη τάξη με το τέλος της ταινίας.

«Το "Δόγμα 95" είναι μια πράξη σωτηρίας!»: η επιτηδευμένη αφέλεια ενός μανιφέστου, με τα υπερτονισμένα ταιτάτα και τα θαυμαστικά έχει τη δική της αγωνία για επιρροή, αλλά και τη δική της γοητεία από τον καιρό του «Προλετάριοι όλου του κόσμου ενωθείτε!» των Μαρξ και Ένγκελς, ή από το «Μείναμε ξύπνιοι όλη τη νύχτα, οι φίλοι μου κι εγώ...» της παράας των Ιταλών Φουτουριστών του Μαρινέτι. Στην ουσία ελάχιστα έχουν αλλάξει! Αν δει κανείς τη σειρά των μανιφέστων του Τζίγκα Βερτόφ από το 1923 (κυριότερη ιδεολογικά και

στιλιστικά επιρροή του «Δόγματος»), τα κείμενα του Αντρέ Μπαζέν για τον Ιταλικό Νεορεαλισμό, το μανιφέστο της κάμερας-στυλό του Αλεξάντρ Αστρίκ που προσιώνιζε τη Nouvelle Vague και τόσα άλλα κείμενα της εκάστοτε κινηματογραφικής εμπροσθοφυλακής, παντού θα διακρίνει έναν αντίπαλο-δυνάστη του σινεμά που λέγεται κατά περίπτωση θεατρικότητα, λογοτεχνία, προβλέψιμο σενάριο, ακαδημαϊσμός, μπουρζουάδικη αντίληψη της επικρατούσας τάσης κλπ. και την ανάγκη για το ξεπέρασμά του με συγκεκριμένη χρήση των κινηματογραφικών μέσων στο δρόμο για «αληθινό σινεμά». Έτσι και το «Δόγμα 95» προσπάθησε να πει κι αυτό «πώς πρέπει να είναι το σινεμά» διακρίνοντας τον εχθρό στην «αστική υποκρισία» της nouvelle vague («ήταν ένα κυματάκι που έσκασε στην ξηρά και γέμισε βρωμιά!») και στην «ασυδοσία» του auteur-δημιουργού που «έχει υπέρτατο

Lars von Trier / Photo: Dan Holmberg

σκοπό να εξαπατήσει το κοινό» με το να «κοινωνεί ψευδή αισθήματα μέσω της δραματουργίας που επιλέγει». Το εντυπωσιακό με την ιστορία του «Δόγματος», που έκλεισε φέτος τα 10 χρόνια του, είναι στο ότι σε μια εποχή όπου χίλιες-δου επιρροές μπορούν να κατακερματίσουν την προσοχή και η κινηματογραφική μετά-θεωρία αναμασά τις προηγούμενες, πέτυχε -έστω και πρόσκαιρα- να υποβάλλει σε μια διαδικασία εφαρμογής συγκεκριμένων κανόνων πρώτα από όλα τους ίδιους τους σκηνοθέτες. Κάπου εκεί ίσως να κρύβονται και τα κίνητρα που το γέννησαν. Βέβαια

camera./09

εξαιτίας αυτού του «κολλήματος» ήταν αναπόφευκτη η ανούσια έμφαση στο εάν εφαρμόστηκαν πραγματικά όλοι οι κανόνες (π.χ. γιατί η Οικογενειακή Γιορτή γυρίστηκε πρώτα σε dv και μετά την «πέρασάν» σε 35mm και εάν η μουσική που ακουγόταν στους Ηλίθιους ήταν soundtrack ή προερχόταν από μία μελόντικα που έπαιζε ο Φον Τρίερ πίσω από την κάμερα). Πολύ γρήγορα ακολούθησαν και οι ταινίες των υπόλοιπων «brothers» (Mifune, Σόρεν Γιάκομπσεν, 1999, Ο Βασιλιάς της Ερήμου, Κρίστιαν Λέβρινγκ, 2000, Ιταλικά για Αρχάριους, Λόνε Σέρφιγκ, 2000), ενώ ταυτόχρονα με ένα παιχνιδιάρικο σύστημα «εγγραφής» στους κανόνες του, το «Δόγμα» άνοιγε τις πόρτες του σε κινηματογραφιστές από όλο τον κόσμο (Βέλγιο, Κορέα, Αργεντινή, Ελβετία, Η.Π.Α., Ιταλία κ.ά) που γύριζαν ταινίες σύμφωνα με τις «10 εντολές» του «Όρκου» και αποκτούσαν ειδική βεβαίωση και το δικό τους αύξοντα αριθμό στη λίστα των Dogmefilms. Η αναγνώριση με τα βραβεία σε Κάννες (Οικογενειακή Γιορτή) και Βερολίνο (Mifune και Ιταλικά για Αρχάριους) και η αδημονία για νέες ταινίες «με τη βούλα» ήταν στοιχεία εντυπωσιακά, άλλα κράτησαν λίγο. Η λίστα που ξεκίνησε με το Dogme # 1 Festen σταμάτησε να λειτουργεί επίσημα τον Ιούνιο του 2002 έχοντας καταγράψει 31 ταινίες. Τότε τυπικά υπογράφηκε το τέλος, γιατί «δε θέλαμε ποτέ να γίνει το Dogme ένα νέο

κινηματογραφικό είδος», «οι brothers προχωρούν σε καινούρια πειραματικά projects» και «έχουμε εξαντληθεί οικονομικά». Αφέθηκε όμως ο καθένας ελεύθερος να κάνει το δικό του «dogmefilm» χωρίς άδεια, με τον «Όρκο» να αποτελεί ταπεινά «έναν καλλιτεχνικό τρόπο έκφρασης μιας συγκεκριμένης κινηματογραφικής άποψης» και «ένα μέσο έμπνευσης για τους κινηματογραφιστές σε όλο τον κόσμο». Βλέποντας κανείς την έκρηξη της ντοκιμαντερίστικής γραφής και αφήγησης, αλλά και τον πρόσφατο «Χρυσό Φοίνικα» των Καννών (το L'Enfant των Βέλγων αδελφών Νταρντέν), θα συμπαράνει ότι το γενικότερο πνεύμα του «Dogme 95» ζει και βασιλεύει!

Με άλλα λόγια: «πάρε μια κάμερα, βγες στον κόσμο και κάνε και συ μια ταινία, μπορείς!». Εύκολο είναι;..

...FILMS HERE

Επιμέλεια:
Αντρέας Κίγκρας
Νατάσα Γιανναράκη

camera./10

Και οι χελώνες μπορούν να πετάξουν

«Welcome to Hell» ή «Κουλοχέρης εναντίον Δορυφορικού». Μακάρι να ήταν αγώνας κατς, όμως είναι η πραγματική κόλαση των συνόρων ιρακινού-τουρκικού Κουρδιστάν στις παραμονές της αμερικανικής «θεόσταλτης» επέμβασης, δοσμένη από τον Κουρδο-ιρανό σκηνοθέτη Μπαχμάν Γκομπαντί (Μεθυσμένα Άλογα). Η πρώτη ταινία που γυρίστηκε σε ιρακινό έδαφος στη μετά-Σαντάμ εποχή μάς μεταφέρει σε έναν προσφυγικό καταυλισμό εγκατεστημένο σε ένα άπιστευτα καταθλιπτικό βραχώδες τοπίο στη μέση του πουθενά. Εκατοντάδες μπόμπιρες (πολλοί εξ αυτών με ακρωτηριασμένα μέλη) υπακούν τυφλά την ηγετική φυσιογνωμία του 13χρονου Κακ ή «Δορυφορικού» που τους εξασφαλίζει τα προς το ζην βάζοντάς τους να περισυλλέγουν νάρκες από τα βουνά. Οι μόνοι που δεν μπορεί να κουμαντάρει είναι ο «Κουλοχέρης» Χάνκοβ και η όμορφη βασανισμένη αδελφή του Αγκρίν την οποία ο «Δορυφορικός» ερωτεύεται. Τα ωμά ρεαλιστικά στοιχεία που προσφέρει ο χώρος και ο χρόνος μαζί με το καστ των πιστορικάδων (σπεσιαλιτέ του σύγχρονου ιρακινού σινεμά) αναμειγνύονται με έναν έντονο λυρισμό (κυρίως με την ικανότητα του «Κουλοχέρη» να «βλέπει» τα μελλούμενα και τις τραυματικές εμπειρίες της Αγκρίν που της απέφεραν ένα τυφλό μωρό και την έμμονη ιδέα της αυτοκτονίας), που τελικά δε σε αφήνει να ξεχάσεις ότι παρακολουθείς μια ταινία.

Σενάριο-σκηνοθεσία: Μπαχμάν Γκομπαντί
Πρωταγωνιστούν: Σοράν Εμπραχίμ, Αβάζ Λατίφ, Χίρς Φεϊσάλ Ραχμάν

Μέσα απ' το σπασμένο καθρέφτη

Τα μέλη μιας οικογένειας παραθερίζουν σ' ένα απομακρυσμένο νησί. Η κεντρική ηρωίδα Κάριν αναρρώνει μετά την παραμονή της σε ψυχιατρικό άσυλο. Νιώθει αποξενωμένη από τον πατέρα της, το σύζυγό της και τον αδελφό της παρόλο που εκείνοι προσπαθούν να της συμπαρασταθούν, ο καθένας με τον τρόπο του. Η Κάριν υποφέρει από μια ψυχική ασθένεια και ώρες ώρες μπαίνει σ' έναν άλλο κόσμο, όπου αναζητά το θεό. Στο πρώτο αυτό μέρος της τριλογίας των «Ταινιών Δωματίου» ο Bergman αναρωτιέται για τη φύση του θεού και ταυτόχρονα παρουσιάζει τη συντριπτική μοναξιά που νιώθουν τα μέλη της οικογένειας και τη δυσκολία που αντιμετωπίζουν προσπαθώντας να επικοινωνήσουν μεταξύ τους. Απόκοσμο, κλειστοφοβικό, λιτό και υπέροχο, αξίζει να δείτε το «Μέσα απ' το σπασμένο καθρέφτη» στη μεγάλη οθόνη.

Σενάριο-σκηνοθεσία: Ίνγκμαρ Μπέργκμαν
Πρωταγωνιστούν: Χάριετ Άντερσον, Μάξ Φον Σίντοβ, Γκούναρ Μπίονστραντ, Λαρς Πάσγκαρντ

Οι έρωτες μιας ξανθιάς

Ένα από τα πολλά θαυμάσια κινηματογραφικά δείγματα του τσεχοσλοβακικού «νέου κύματος» της «Βελούδινης» δεκαετίας του 60, από τον πιο γνωστό εκπρόσωπό του, Μίλος Φόρμαν. Στη μικρή εργατούπολη Ζρουντς η αναλογία ανδρών-γυναικών είναι 1 προς 16 και αυτό από μόνο του είναι ικανό να γεμίσει με απελπισία τις εργάτριες του τοπικού εργοστασίου παπουτσιών. Η Άντουλα ξεχωρίζει ανάμεσά τους παλεύοντας την τύχη της και πιστεύοντας ότι ο πιανίστας Μίλντα «είναι ο δικός της άνθρωπος». Όταν αυτός εξαφανίζεται, αποφασίζει να τον ψάξει μέχρις εσχάτων στην Πράγα. Ανεκπλήρωτες επιθυμίες, ραγισμένες καρδιές, λεπτά κοινωνικά σχόλια και ένας γλυκόπικρος χιουμοριστικός τόνος που κορυφώνεται στο τέλος κυριαρχούν σε αυτή την ιστορία «πραγματικών ανθρώπων». Είμαστε στα 1965 και ο Φόρμαν με τη δεύτερη αυτή δουλειά του (μετά το Ο Βαλές Πίκα –1964) επιδεικνύει την επιδεξιότητά του στην παρατήρηση της καθημερινής ακροβασίας ανάμεσα στην αξιοπρέπεια και τον παραλογισμό. Το Χόλιγουντ δεν άργησε πολύ να τον «τσιμπήσει» (Στι Φωλιά του Κούκου –1975, Hair –1979, Amadeus –1984, Άνθρωπος στο Φεγγάρι –1999).

Σενάριο-σκηνοθεσία: Μίλος Φόρμαν
Πρωταγωνιστούν: Χάνα Μπρέτσοβα, Βλαντιμίρ Πούχολντ

PORN ! PORN ! PORN !

Ο Dr. Faux προτείνει τη βιντεοκασέτα του μήνα:
Spunk Eating Barmaids

Ο αφρικανικής καταγωγής καθαριστής Ομάρ είναι η κεντρική φιγούρα της απλής αυτής ιστορίας που μας μεταφέρει στον ασφυκτικό μικρόκοσμο ενός κακόφημου μπαρ στο βορειοανατολικό Λονδίνο. Τρεις γυναίκες, η Κλερ, η Ρεμπέκα και η Στέφανι θα παίξουν το δικό τους ξεχωριστό ρόλο στη ζωή του Ομάρ και στην προσπάθειά του να ξεφύγει από τον ασφυκτικό κλοιό της καθημερινότητας. Διαφυλετικές εντάσεις, φτώχεια και διαρκής αναζήτηση για ανθρώπινη επαφή, δοσμένα σε μια ακραία ρεαλιστική ατμόσφαιρα, με επιδέξια χρήση της κάμερας στο χέρι και ντοκιμαντερίστικο ρυθμό, που δυστυχώς συνοψίζονται σε ένα συμβατικό τέλος που αρνείται πεισματικά να δώσει απαντήσεις, μην αφήνοντας περιθώρια διαφυγής.

Σενάριο-σκηνοθεσία: Ομάρ Γουίλιαμς
Πρωταγωνιστούν: Ομάρ Γουίλιαμς, Ρεμπέκα, Κλερ, Στέφανι, Νικί

camera./11

summer DECADENCE

Ένα παγοδρόμιο στην καρδιά της Αθήνας

Με την πιο πρώτη παραλία δωματίου του πλανήτη!

Το Decadence προσφέρει ένα ποτό στους αναγνώστες του VELVET. Πείτε μόνο στην είσοδο: Εγώ διαβάζω VELVET!

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ DECADENCE! ΣΕ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗ ΖΗΛΙΑ, ΣΕ ΒΟΗΘΑΝΕ ΝΑ ΤΟΝ ΞΕΧΑΣΕΙΣ!

Το μόνο club από όπου μπορείς να δες τα σκίπιντ!

TEL: 9927045. 00541907
E-MAIL: INFO@DECADENCE.GR
WWW.DECADENCE.GR

Βουλγαροκτόνου 69 & Πουλχερίας 2
(απέναντι Αλεξάνδρας 62 βόλτα στην αγγέλου!)

VIEW

Τα μαλακά και τα σκληρά εικαστικά III

LOST IN
TRANSGRESSION

Είμαι χαμένος online ψάχνοντας ειδήσεις και λέω, από μέσα μου φυσικά, να πεταχτώ για λίγο στις σελίδες της Guardian μπας και βρω τίποτα ενδιαφέρον και φρέσκο όταν, ξαφνικά, πέφτω πάνω σε link που με ξεβράζει στον εξωτικό κόσμο της νέας τέχνης. Είναι ένα άρθρο που αναφέρεται στο νικητή του βραβείου Beck's Futures που γίνεται κάθε χρόνο τέτοια εποχή στο Ινστιτούτο Σύγχρονης Τέχνης, κοινώς ICA, στη βρετανική πρωτεύουσα. Το πήρε (το βραβείο φυσικά) μια καλλιτέχνης που μετά από το πολύ πέντε λεπτά είχα ξεκάσει το όνομά της. Και, δυστυχώς, αυτή τη φορά δεν ήμουν αφηρημένος. Διάβαζα αυτά που έλεγε ο σχεδόν πανσεβάσμιος φωτογράφος και μέλος της κριτικής επιτροπής των εν λόγω βραβείων Wolfgang Tillmans, σε μια απέλπιδα προσπάθειά του να

εξηγήσει -που σημαίνει να δικαιολογήσει- τους λόγους βράβευσης του συγκεκριμένου καλλιτεχνικού έργου, και μου ερχότανε να σκίσω την ηλεκτρονική εφημερίδα στα δύο. Κι αφού δεν μπορούσα να το κάνω, είπα να γράψω ένα κείμενο. Όπως όλα δείχνουν, αν μιλήσουμε με μπουσουλά τη γλώσσα (τα κορακίστικα δηλαδή) των εικαστικών, στην μετά-YBAs εποχή, δηλαδή σήμερα, επικρατεί και επιβραβεύεται η άποψη ότι η τέχνη δεν χρειάζεται ν' αναφέρεται απαραίτητα σε κάτι συγκεκριμένο ή να περιγράφει, να καταγράφει ή να εικονοποιεί βρε παιδί μου, μια ιδέα ή κατάσταση. Κοινώς, όσο πιο δύσκολο είναι να ταξινομηθεί η δουλειά, τόσο το καλύτερο. Όσο πιο ακαθόριστος είναι ο χαρακτήρας του έργου, τόσο πιο πολλές πιθανότητες επιτυχίας έχει ο καλλιτέχνης. Και λέω από μέσα μου με οργή: Κοίτα ρε συ ποιος μιλάει· αυτός που με τις φωτογραφίες του ουσιαστικά καθόρισε το look των 90s, μια πανταχόθεν prozac και δήθεν generation X δεκαετία. Αν είναι δυνατόν. Αλλά δεν φταίει κανένας άλλος, εμείς φταίμε που κάποτε τρώγαμε στη μάπα τις κωλοφωτογραφίες του μέσα από

περιοδικά της post art & media εποχής, όπως το συγχωρεμένο 01 και Baukaλιζόμασταν ασύστολα. Βλέπετε, τότε, στην YBAs εποχή, όταν η τέχνη έμοιαζε με μια τραβηγμένη-απ' τα-μαλλιά εκδοχή της οργουελικής φάρμας των ζώων -καρχαρίες, πιράνχας, αγελάδες, γουρούνια, χταπόδια κ.λπ.-, οι καλλιτέχνες είχαν τουλάχιστον το προνόμιο ν' αναφέρονται σε πολύ, μα πάρα πολύ, συγκεκριμένα πράγματα. Κι ας ήταν και μπουρδες, δεν πειράζει. Τότε, όταν η θάλασσα δεν είχε προλάβει ακόμα να γίνει γιαούρτι (και το σκατό παξιμάδι), τα πράγματα είχαν μια ταυτότητα, ένα λόγο ύπαρξης. Και το ξαναλέω, «Ένα Λόγο Υπαρξης». Ας πούμε, δέκα χρόνια πριν, δηλαδή τον προηγούμενο αιώνα, θυμάμαι, σαν να 'ταν τώρα βρε παιδί μου, ένα σαλόνι της Κεντρικής Αγοράς του 01 που φιλοξενούσε μια ταλαντούχα ομάδα καλλιτεχνών ονόματι «Σώμα Πολιτικό». Agents provocateurs για την εποχή τους, που φτύνανε το ντόπιο καλλιτεχνικό σύστημα, για να τους το ανταποδώσει κι αυτό με τη σειρά του πίσω. Φανταστείτε λοιπόν την αμήχανη χαρά μου όταν τις προάλλες πήγα να δω την τελευταία performance του Πολύδωρου Καρυοφύλλη, κοινώς Poka-Yίο και πρώην μέλος του «Σώμα Πολιτικό», με τίτλο Return from A-B

D.Hirst «Hymn», 2000 Taschen «Art Now»

Poka - Yίο «Return from A-B grave» 2005, Locus Athens & Poka - Yίο

grave (Επιστροφή από το Αμπού Γκράιμπ;)· να ρε, έλεγα από μέσα μου, ορίστε μια απόδειξη ότι η τέχνη, ή μια τέχνη τελοσπάντων, μπορεί ακόμα ν' αναφέρεται, και μάλιστα εύστοχα, σε κάτι συγκεκριμένο. Vintage Violence, Ιστορία, Παράβαση, Πράξη, Είδση, Ανάλωση, Γίγνεσθαι-Ζώα. Όση ώρα βρισκόμουν, ως ανυποψίαστος θεατής, κάτω από την κουκούλα του τραγικού γελωτοποιού βασανιστή μου, με τα χέρια δεμένα και με τους ήχους του αδελφού Ιλίου να μου ακονίζουν τα αυτιά, σκεφτόμουνα διάφορα: Καταρχήν, έναν εύστοχο στίχο του πρώην velvet John Cale: Ο φόβος είναι ο καλύτερος φίλος του ανθρώπου. Ύστερα, θυμήθηκα μια επίκαιρη άποψη του «αόρατου» performer Tino Sehgal που διάβασα στο πρόγραμμα του μηνός Φεβρουαρίου του ICA: «Κατά τη γνώμη μου δεν θα πρέπει να μας απασχολεί το πώς η τέχνη μπορεί ν' αναπαριστά ή να καταγράφει την πολιτική, αλλά μάλλον το πώς τα εικαστικά αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της πολιτικής της παραγωγής. Θα μπορούσε κάποιος να πει ότι τα εικαστικά είναι κάτι σαν γιορτή της παραγωγής, μιας παραγωγής που δεν έχει καμιά βασική χρηστική αξία, και η οποία είναι μια αντανάκλαση της παραγωγής γενικότερα». Μετά, διόλου τυχαία, σκέφτηκα ότι πρέπει να κλείσω οπωσδήποτε εισιτήριο για να δω και ν'

ακούσω στο Ηρώδειο την «Αναγέννηση Ενός Έθνους» του Paul D. Miller, κοινώς Dj Spooky. Όσο ξανασκέφτομαι (ακούω κι αισθάνομαι, άρα σκέφτομαι και μετά υπάρχω) το περσινό Rhythm Science του, το οποίο παρεμπιπτόντως (;) έτυχε ν' αποκτήσω από το βιβλιοπωλείο του ICA σε ένα πρόσφατο ταξίδι μου στη βρετανική πρωτεύουσα, με πιάνει εγκεφαλικό ρίγος. Και τι να πρωτοσκεφτώ, την ενασχόληση με το culture jamming, την εφαρμογή του sampling και το εύρος της σκιάς του DJ στη σύγχρονη καλλιτεχνική πρακτική; Αλλά γι' αυτά φίλοι μου, για πολύ συγκεκριμένα δηλαδή πράγματα, θα μιλήσουμε την επόμενη φορά. Για την ώρα, είπαμε, είμαι ένας χαμένος που ψάχνεται ασύστολα.

Poka - Yίο «Return from A-B grave» 2005, Locus Athens & Poka - Yίο

W. Tillmans «After Party» 2002, Απο τον κατάλογο της έκθεσης OUTLOOK

FOCUS

Στους εναλλακτικούς χώρους καλλιτεχνικής παραγωγής. Το I.D.E.A.London και το DIY project space αποτελούν δύο curatorial προτάσεις που πραγματεύονται και ανιχνεύουν αυτό που λέμε «εναλλακτικό χώρο της σύγχρονης καλλιτεχνικής παραγωγής». Το κοινό χαρακτηριστικό και των δύο, πέρα από τον εν εξελίξει χαρακτήρα τους, είναι ότι παρουσιάζονται ως «παρασιτικά» projects. Ζητήσαμε από τις επιμελήτριες Σοφία Καραμάνη και Em Κεϊ να μας δια φωτίσουν για το τι εστί I.D.E.A.London και DIY project space, αντίστοιχα.

I.D.E.A.LONDON

Τι είναι το I.D.E.A.London και τι διαφορετικό προτείνει; Γιατί «παρασιτικό»;

Το I.D.E.A.London (Institute for the Development and Exploration of Art, London) διαμορφώνει το αποκορύφωμα έρευνας που αφορά στην παραγωγή και έκθεση σύγχρονης τέχνης σε σχέση με τα σύγχρονα ιδρύματα τέχνης. Λειτουργούμε με την «ανοχή» του ICA (Institute of Contemporary Arts), ως προς τη χρήση του χώρου του, με σκοπό την εξέλιξη ενός project που ερευνά και προκαλεί τη φύση του ιδρύματος. Ωστόσο, δεν αποτελούμε μέρος του οργανωτικού πλαισίου του ICA και ενεργούμε παράλληλα και ενδιάμεσα από το επίσημο πρόγραμμα, με περιορισμένες δυνατότητες και προϋπολογισμό. Ως εκ τούτου δεν φέρουμε την υποστήριξη του ιδρύματος-είμαστε εννοιολογικά καταπατητές. Η θέση μας αυτή, μάς επιτρέπει να αντιμετωπίζουμε τις καταστάσεις που προκύπτουν με ρευστότητα και κριτική απόσταση. Καλούμε λοιπόν καλλιτέχνες, κοινό και άλλους πολιτιστικούς παράγοντες να συνεργαστούν μαζί μας. Επιδίωξή μας είναι να υποστηρίξουμε και να διευκολύνουμε τη δημιουργία, εκπομπή και πραγμάτωση ιδεών με κάθε δυνατό μέσο.

Ποιος θα ήταν ο ιδανικός χώρος για μια σύγχρονη καλλιτεχνική παραγωγή;
Δεν νομίζω ότι υπάρχει απλοϊκή απάντηση σ'

αυτό. Καλώς ή κακώς η σύγχρονη καλλιτεχνική παραγωγή είναι άμεσα συνδεδεμένη με ένα γενικότερο πολιτιστικό, οικονομικό και πολιτικό πλαίσιο, που συχνά διαμορφώνει ή επηρεάζει προθέσεις και αποτέλεσμα. Από την άλλη, αυτό είναι ίσως που την καθιστά σχετική και της προσδίδει δυνατότητα παρέμβασης στη σύγχρονη πραγματικότητα. Ιδανικός χώρος θα ήταν αυτός που ελαχιστοποιεί περιορισμούς και ενθαρρύνει πολυφωνία και πειραματισμό. Σαφώς η απεριόριστη παροχή πόρων είναι ένα συν...

Τι συμβόλιζε το I.C.A. στο Λονδίνο για σένα πριν την έκθεση-project που συν-επιμελήθηκες και πώς το βλέπεις τώρα;

Το ICA απολαμβάνει μακρά παράδοση πρωτοπορίας και μη συμβατικότητας, με κάποιες από τις πιο σημαντικές avant-garde ομάδες της μοντέρνας και σύγχρονης τέχνης να γεννιούνται στο περιβάλλον του. Ωστόσο, οι εποχές αλλάζουν καθώς αλλάζει και η οπτική γωνία. Δρώντας μέσα από το πλαίσιο του ίδιου του ιδρύματος συνειδητοποιείς τις παραμέτρους που συντελούν συχνά στην έλλειψη ευελιξίας και νεωτερικότητας στα ιδρύματα σύγχρονης τέχνης. Καλές προθέσεις υπάρχουν πάντα, σημασία έχει να ενθαρρύνονται και οι συνθήκες που ευνοούν την πραγμάτωσή τους.

Τι το ενδιαφέρον έχει ο καλλιτέχνης-επιμελητής; Σε τι διαφέρει από τον κλασικό επιμελητή;

Ούτε εγώ ούτε οι συνεργάτες μου θεωρούμε τους εαυτούς μας καλλιτέχνες-επιμελητές. Απλά

ενεργούμε με αφοσίωση και δημιουργικότητα. Νομίζω ότι το απαιτεί η ίδια η φύση της επιμέλειας και δεν πιστεύω ότι υπάρχει διαφορά ανάμεσα σε «κλασικούς» και μη κλασικούς επιμελητές. Από κει και πέρα είναι θέμα συγκεκριμένων ενδιαφερόντων και γενικού πλαισίου, καθώς φυσικά και συνθηκών εργασίας.

Πώς ήταν η συνεργασία σου με τους υπόλοιπους οκτώ επιμελητές;

Η ηθική σύσταση της ομάδας, έννοιες ατομικής/συλλογικής πατρότητας και πνευματικών δικαιωμάτων είναι στοιχεία της έρευνάς μας. Η πολυφωνία και δημιουργική ανταλλαγή δεν έχουν παρά ωφέλησι το στόχο μας. Το να λειτουργείς σε ομάδα σου δίνει δύναμη και έμπνευση. Σε ένα συνεχώς εξελισσόμενο project, οι εντάσεις και συγκρούσεις απόψεων είναι φυσικά αναπόφευκτες, αλλά εποικοδομητικές! Ακούγεται τετριμμένο, αλλά αλληλοβοήθεια και σεβασμός είναι ιδιαιτέρως παραγωγικά στοιχεία.

Ποια είναι τα σχέδιά σου για το μέλλον;

Συμμετέχω στην προγραμματική μελέτη ενός νέου μουσείου στην Καντόνα της Κίνας. Άμεσα σχέδια προβλέπουν επισκέψεις σε ιδιωτικές και δημόσιες συλλογές σύγχρονης τέχνης σε Ευρώπη και Κίνα. Παράλληλα, επιμελούμαι ένα project στο CSISP (Centre for the Study of Invention and Social Process), μια διεπιστημονική ερευνητική μονάδα του Πανεπιστημίου του Λονδίνου, που αφορά στη θεωρητική και υλική παραγωγή χώρου. Στη συνέχεια, το μέλλον θα δείξει...

DIY PROJECT SPACE

DIY project space

Τι είναι το DIY project space και τι διαφορετικό προτείνει; Γιατί «παρασιτικό»;

Το DIY (do it yourself) project space είναι ένας χώρος χωρίς υλική υπόσταση, ο οποίος στεγάζεται σε διαφορετικούς χώρους στην Αθήνα, αλλάζοντας μορφή και διεύθυνση κάθε φορά. Τα δύο πρώτα projects παρουσιάστηκαν σε δύο διαμερίσματα· το πρώτο σε μια υπό ανακαίνιση κατοικία και το δεύτερο στο B.I.G., ένα διαμέρισμα που έχει μετατραπεί σε art project space από τον Κωνσταντίνο Δαγριτζίκο. Στην πρώτη έκθεση (PARA/SITE art as disease) με ενδιέφερε η ιδέα του παράσιτου σαν παράλληλος κόσμος/χώρος, τόσο ως προς το μικροσαστικό, αδιάφορο προς εμάς περιβάλλον της πολυκατοικίας, όσο και ως προς το bourgeoisie καθεστώς των περισσότερων χώρων που ασχολούνται με την τέχνη στην Ελλάδα. Το παράσιτο προκύπτει από την αδυναμία ή άρνηση να ανήκει κανείς στον έναν ή τον άλλο από αυτούς τους χώρους. Ο εμπορικός προσανατολισμός της τέχνης καθορίζει και το ενδιαφέρον σε συγκεκριμένες μορφές της -ανάλογα με την εκάστοτε αγορά- καθιστώντας παράσιτα κάποιες άλλες. Στόχος του DIY δεν είναι να προτείνει κάτι νέο και επαναστατικό -κάτι που συχνά περιμένει κανείς από την τέχνη αλλά περισσότερο ακούγεται σαν διαφήμιση ηλεκτρικής πολυσυσκευής- αλλά να δημιουργήσει υποπεριβάλλοντα/αποικίες στις οποίες μπορούν να αναπτυχθούν διαφορετικές μορφές τέχνης οι οποίες προκύπτουν μέσα από μια αμφίδρομη σχέση με το χώρο. Υπάρχουν άλλωστε πράγματα που επιδρούν απλώς και μόνο επειδή υπάρχουν.

Τι το ενδιαφέρον έχει ο καλλιτέχνης-επιμελητής; Σε τι διαφέρει από τον κλασικό επιμελητή;

Δεν είμαι σίγουρη τι εννοούμε ακριβώς όταν χρησιμοποιούμε αυτούς τους όρους. Είναι σα να αρνούμαστε την ύπαρξη τέχνης στη δουλειά που κάνει ένας, ας πούμε, κλασικός επιμελητής ή να μην αναγνωρίζουμε ότι ο σύγχρονος καλλιτέχνης είναι πρώτα απ' όλα επιμελητής της τέχνης του. Αν συμβαίνει αυτό, τότε μάλλον δεν μιλάμε για καλό επιμελητή ή καλό καλλιτέχνη. Η διαδικασία είναι η ίδια και στην περίπτωση της καλλιτεχνικής δημιουργίας, αλλά και της επιμέλειας μιας έκθεσης, αν ξεπεράσει κανείς την αντίληψη που θέλει την καλλιτεχνική δημιουργία να εξαντλείται στην έκφραση προσωπικών βιωμάτων και την επιμέλεια όμηρο στην εξυπηρέτηση των σκοπών ενός μουσείου.

Πώς ήταν η συνεργασία σου με το B.I.G.;

Γενικά με τις συνεργασίες έχω περιέργη σχέση. Συνήθως τις επιζητώ, έχοντας κατάλοιπα μιας ρομαντικής τάσης προς μια κολεκτιβιστική πρακτική, η οποία δυστυχώς μπορεί να οδηγήσει σε μέτριο αποτέλεσμα, το οποίο προκύπτει όταν προσπαθεί κανείς να συμβιβάσει πολλές απόψεις, βγάζοντας ένα «μέσο όρο», αναλώνοντας παράλληλα πολύτιμο χρόνο σε ατέρμονες συζητήσεις. Γι' αυτό το λόγο έχω αποφασίσει ότι είναι καλύτερα να εναλλάσσονται απλώς οι ρόλοι, αναλαμβάνοντας διαφορετικούς επιμελητές

την οργάνωση ενός project για το DIY κάθε φορά. Με τον Κωνσταντίνο προέκυψε πολύ καλή συνεργασία γιατί είχαμε κοινή άποψη για τη γενική στρατηγική που έπρεπε να ακολουθήσουμε, παρά τις μικρές διαφωνίες στα επιμέρους και είμαι σίγουρη ότι θα συνεργαστούμε και στο μέλλον.

Τι άλλο θα δούμε από εσάς στο μέλλον;

Δύσκολη ερώτηση σε δύσκολη εποχή. Αυτό που θα ήθελα να αποφύγω είναι να ακούσω πράγματα όπως «εσύ δεν είσαι αυτή που κάνει κάτι εκθέσεις σε διαμερίσματα;». Δεν θέλω να περιοριστώ στο ρόλο του outsider ή να μπω σε μια λαϊκίστικη λογική του τύπου να κατεβάσουμε την τέχνη στο πεζοδρόμιο, δεν θέλω να δημιουργηθεί μια αυτιστική κατάσταση που αγγίζει το γραφικό. Η επιδίωξή μου είναι να κάνω διαφορετικά πράγματα σε διαφορετικούς χώρους, ακόμα και σε μουσεία ή σε εμπορικούς χώρους, αρκεί να έχω τη δυνατότητα να παράγω κάτι ενδιαφέρον, χωρίς αγκυλώσεις και περιορισμούς ως προς το περιεχόμενο -π.χ. θα με ενδιέφερε να παρουσιάσω ένα project ταυτόχρονα σε μια πινακοθήκη και σ' ένα συνεργείο αυτοκινήτων. Θα ήθελα να έχω το χρόνο και το budget να συνεργαστώ και με ξένους καλλιτέχνες και επιμελητές, δημιουργώντας ένα δίκτυο που ξεπερνάει τον κύκλο των γνώριμων προσώπων, πράγμα που για την ώρα είναι σχεδόν αδύνατο. Το τελευταίο διάστημα επεξεργάζομαι ένα project που σχετίζεται με την παραγωγή «παρασιτικών» μονάδων σε δημόσιους χώρους, σε επίπεδο πρότασης, το οποίο θα συμπεριληφθεί σε ένα βιβλίο με απραγματοποίητα curatorial projects και ετοιμάζω καινούργια έργα.

Το DIY project space σε συνεργασία με το B.I.G. παρουσιάζουν αυτό τον καιρό την ομαδική έκθεση με τίτλο ASPHALT. 14 Μαΐου - 12 Ιουνίου, Παρ. - Κυρ. 18.00 - 22.00 Τραπεζούντας 44, Νέα Ιωνία (ΗΣΑΠ, στ. Ν. Ιωνίας) Τηλέφωνο: 6944 905 108

Το project I.D.E.A.London, σε επιμέλεια των Claudia Battistella, Lisa Bosse, Reem Fadda, Rebecca Harris, Sofia Karamani, Lizzie Neilson, Kathy Noble, Simona Nastac και Zhang Wei, πραγματοποιείται στο I.C.A. του Λονδίνου από τις 9 Μαΐου έως τις 17 Ιουνίου 2005. Συμμετέχουν μεταξύ άλλων οι Art Lab, Random Artists, Daniel Griffiths, Jill Magid, Bob and Roberta Smith, Space Hijackers, James Lingwood κ.ά.

em kei, banister (15' sculpture), c-print, λεπτομέρεια εγκατάστασης, 2004

αριστερά: em kei & ramsey williamson, killing machine #1, video-loop, 2005
δεξιά: άποψη της έκθεσης

Αυτό το μήνα το LUCKY 13 QUESTIONNAIRE συμπληρώνουν οι Κατερίνα Χρηστίδη & Σωκράτης Φατούρος. Ατομικές εκθέσεις και των δυο παρουσιάζονται αυτό τον καιρό στο Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα και στη γκαλερί Νέες Μορφές αντίστοιχα.

1. ΠΩΣ ΣΕ ΛΕΝΕ;
2. ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ;
3. ΠΟΥ ΜΕΝΕΙΣ;
4. ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΑΙΝΙΑ;
5. ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΕΣ;
6. ΤΙ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ;
7. ΤΙ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ, ΑΝ ΔΕΝ ΗΣΟΥΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ;
8. ΠΟΙΟΣ/ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΕΡΤΙΜΗΜΕΝΟ;
9. ΠΟΙΟΣ/ΤΙ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΤΙΜΗΜΕΝΟ;
10. ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΣΟΥ;
11. ΑΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΙΣ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΕΡΓΟ ΤΕΧΝΗΣ, ΠΟΙΟ ΘΑ ΔΙΑΛΕΓΕΣ;
12. ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΠΡΑΓΜΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙΣ ΠΕΤΥΧΕΙ ΩΣ ΤΩΡΑ;
13. ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ ΧΤΕΣ ΒΡΑΔΥ;

Κατερίνα Χρηστίδη
Χωρίς Τίτλο, 2004
μικτή τεχνική σε χαρτί
50x65εκ.
ευγενική παραχώρηση: της
καλλιτέχνης & του Κέντρου
Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα
Τούντα

1. Κατερίνα Χρηστίδη.
2. Στην Αθήνα.
3. Στο Παρίσι.
4. Festen (Οικογενειακή Γιορτή).
5. Λένε Λόβιτς στο Sporting.
6. Jean Paul Sartre, η Ναυτία.
7. Χορογράφος, χορεύτρια, ροκ σταρ, λαϊκή τραγουδίστρια.
8. Το lifestyle.
9. Ο ρόλος της τέχνης.
10. Καφέ.
11. Ένα γλυπτό (ξέρετε ποιο) της Louise Bourgeois.
12. Ως άνθρωπος ή ως καλλιτέχνης;
13. Ήμουν στα εγκαίνιά μου.

Στοιχεία έκθεσης
Καλλιτέχνης: Κατερίνα Χρηστίδη
Γκαλερί: Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα,
Αρματολών & Κλεφτών 48, Αμπελόκηποι
Διάρκεια: 12 Μαΐου - 25 Ιουνίου
Ωράριο λειτουργίας:
Τρίτη-Παρασκευή: 11:00-20:00, Σάββατο: 12:00-16:00

Στοιχεία έκθεσης
Καλλιτέχνης: Σωκράτης Φατούρος
Γκαλερί: Νέες Μορφές, Βαλαωρίτου 9Α, Κολωνάκι
Διάρκεια έκθεσης: 31 Μαΐου - 25 Ιουνίου
Ωράριο λειτουργίας:
Τρίτη-Παρασκευή: 10:00-14:00 & 18:00-21:00,
Σάββατο: 10:00-15:00

1. Σωκράτη Φατούρο.
2. Πελοπόννησο.
3. Αν και δε το δείχνω, με τη μαμά μου και το μπαμπά μου.
4. Στάλκερ (Ταρκόφσκι).
5. Λουκιανός Κηλαϊδόνης.
6. Με παλεύουν οι αδελφοί Καραμάζοφ.
7. Πρωταθλητής.
8. Οι γνωστοί μας.
9. Ο άνθρωπος της διπλανής πόρτας.
10. Το μυαλό μου.
11. Την Κιβωτό του Νώε.
12. Ένα γαίδαρο από τα 200 μέτρα (με όπλο Φλόμπερ).
13. Κάτι σχεδίαζα...

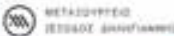

art./16

futura
books, coffee, etc.

Βύκτωρος Ουγκώ 15,
Αθήνα 104 37
Τηλ. 210 5227 711
Τρίτη-Σάββατο 11.00-24.00
Κυριακή 16.00-24.00
Δευτέρα κλειστά

Ο δικός μας

ENNIO MORRICONE...

του Δημήτρη Βόγλη

Είναι από τις στιγμές που δεν μπορείς να θεωρηθείς αντικειμενικός και φοβάσαι ότι πολύ εύκολα μπορούν να σε κατατάξουνε στην κατηγορία «γραφικός» ή κολλημένος. Είναι από τις στιγμές που συνειδητοποιείς ότι όσες λέξεις και να γράψεις θα είναι σίγουρα πολύ λίγες για να αποτυπώσουν αυτό που πραγματικά θα ήθελες να εκφράσεις. Είναι ακόμα κάποιοι άνθρωποι που σε προδιαθέτουν πάντα όσον αφορά το αποτέλεσμα της δουλειάς τους, πόσο μάλλον όταν οι προηγούμενες δουλειές τους σε έχουν αφήσει άγαλμα μπροστά στο μεγαλείο τους. Τότε είσαι σίγουρος ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν πρόκειται να σε απογοητεύσουν ποτέ. Είναι από τις στιγμές που νοιώθεις τον απόλυτο σεβασμό και ευγνωμοσύνη προς αυτούς που απλά σε κάνουν να νοιώθεις όμορφα και σου δημιουργούν... συναισθήματα. Πόσο μάλλον όταν είμαστε απέναντι σε μία από τις κορυφαίες καλλιτεχνικές περσόνες όλων των εποχών και χωρίς πολλή σκέψη στο top 5 μουσικών - συνθετών του αιώνα μας. Και το όνομα αυτού Ennio Morricone -ένα όνομα θρύλος στην ιστορία της μουσικής. Ένα όνομα άρρηκτα συνδεδεμένο με τις μουσικές που μας ταξιδεύουν τόσα χρόνια παρέα με το σελιλόνιτ αλλά και απaráμιλλα αδικημένο από τους Χολιγουντιανούς αρμόδιους. Κυρίες και κύριοι, μια βαθιά υπόκλιση και ένα αληθινό χειροκρότημα για το δικό μας ήρωα! Γεννημένος στη Ρώμη στις 10 Νοεμβρίου 1928

ο Ennio (επιτρέψτε μου Ke Morricone να σας αναφέρω με το μικρό σας όνομα -ύστερα από τόσα χρόνια παρέας νομίζω ότι έχω το θάρρος...) είναι γέννημα θρέμμα μουσικού. Ο πατέρας του ήταν τρομπετίστας σε μια συνοικιακή ορχήστρα σε κλαμπ και μοιραία ο γιος έμαθε το ίδιο όργανο. Τα πρώτα βήματα στο χώρο, αλλά και τις πρώτες του απολαβές τις κατέκτησε με μικρές χαρακτηριστικές εκπομπές του δικτύου RAI -από κάπου πρέπει να ξεκινήσουμε όλοι. Αυτό ήταν και το έναυσμα για τη συνεργασία του με τη δισκογραφική εταιρία RCA, για λογαριασμό της οποίας κατάφερε μέσα σε 11 χρόνια (1956-1967) να διασκευάσει 500 (!!!) τραγούδια.

Και ύστερα ως φυσικό επακόλουθο ήρθε ο κινηματογράφος στη ζωή του και η αναμενόμενη ανάμειξή του στη σύνθεση κινηματογραφικής μουσικής που έθεσε σε διαφορετικά επίπεδα τον όρο soundtrack ανεβάζοντας τον πήχη πολύ ψηλά. Οι συνεργασίες του με τον Σέρτζιο Λεόνε ήταν αυτές που του απέφεραν την παγκόσμια αναγνώριση και που οδήγησαν σκηνοθέτες όπως οι Pasolini, Bertolucci, Oliver Stone, Brian De Palma και Giuseppe Tornatore, στο να τον εμπιστευθούν στη μουσική επένδυση των έργων τους.

Περίπου 400 συνθέσεις για ταινίες που τις περισσότερες από αυτές πραγματικά θα τις θυμόμαστε μόνο και μόνο για τη μουσική τους. Βασικό χαρακτηριστικό η απλότητα των συνθέσεων και των μελωδιών και η απόλυτη ταύτιση της κάθε νότας με την εικόνα που τη συνόδευε. Ο Ennio Morricone είναι απλά ο Άρχοντας των «main themes», εκ των οποίων ποτέ κανένα δεν έμοιαζε με κάποιο άλλο. The man who knows to score... Το να κάτσουμε να αναφέρουμε όλες του τις δουλειές είναι πράγματι άσκοπο, απλά σημειώνουμε για τους νεώτερους ότι έχει συνθέσει μουσική για «The Good, the Bad & the Ugly», «Two Mules for Sister Sarah», «For A Few Dollars More», «Once Upon A Time in the West», «Once upon a time in America», «Cinema Paradiso», «The Untouchables», «The Mission», «The Legend of 1900» και άλλα πολλά που είναι αδύνατον να καταγράψουμε.

Αυτό όμως που πραγματικά με εξιτάρει με τον Ennio Morricone, είναι ότι τα μεγάλα του αριστουργήματα τα συνέθεσε σε ταινίες όχι μόνο αντι-εμπορικές αλλά και b-movies. Ο απόλυτος σεβασμός στη δουλειά του, τους συνεργάτες του και πάνω από όλα προς τον εαυτό του και τον κόσμο. Δεν κυνήγησε ποτέ τη δημοσιότητα και τη ματαιοδοξία της φήμης, αντίθετα την απέφυγε -και συνεχίζει να την αποφεύγει.

Πλήθος cult ταινιών έχουν περάσει τον Morricone σε άλλα επίπεδα. Πλήθος επίσης καλλιτεχνών δηλώνουν το θαυμασμό τους μπροστά στο μεγάλο μάεστρο και του βγάζουν το καπέλο. Ακούγοντας τη μουσική του Ennio Morricone είναι στιγμές που καταλαβαίνεις τις επιρροές μεταγενέστερων του. Μελωδίες των αγαπημένων Air, Barry Adamson, Belle & Sebastian, Pulp, Cinerama, Band of Holy Joy και πολλών άλλων είναι απλά ακούσματα Morricone. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι νέα ονόματα τη χορευτικής σκηνής ασχολήθηκαν με το φαινόμενο Morricone κάνοντας remix δικές του συνθέσεις (Morricone remixes Vol 1 & 2, Compost Records).

Ποιο είναι όμως το πλέον αξιοπερίεργο στην καριέρα του; Οι μόλις 5 υποψηφιότητες για Όσκαρ -εν αντιθέσει με κάποιους άλλους που είναι συνεχώς εκεί όπως ο John Williams, που σχεδόν κάθε χρόνο την τελευταία 20ετία είναι υποψήφιος (κάτι σε στυλ Σαββόπουλος, Νταλάρας, Μικρούτσικος και σία). Και φυσικά ΕΥΤΥΧΩΣ δεν το έχει κατακτήσει ποτέ γιατί αποδεικνύεται για ακόμα μία φορά η ματαιότητα των βραβείων αυτών και ο απόλυτος εξευτελισμός τους! Όπως καλή ώρα και η Eurovision, Βραβεία Αρίων (άλλο τούτο πάλι) και άλλες μαϊντανουσινάξεις. Δεν θέλουμε να πάρει Oscar ο Ennio Morricone, θα είναι υποτιμητικό για αυτόν! Ας ελπίζουμε

τουλάχιστον να μην τον βραβεύσουν «μετά θάνατον», όπως συμβαίνει με τόσους άλλους. Όπως και να 'χει, ο Ennio Morricone άλλαξε το μουσικό-κινηματογραφικό στερέωμα με την παρουσία του και τη μουσική του ιδιοφυΐα.

Σήμερα ο Ennio Morricone ζει ήσυχα στη Ρώμη με την γυναίκα του Μαρία, την οποία παντρεύτηκε το 1956, και τα 4 παιδιά του. Ο υιός του Andrea, βαδίζει στα δικά του βήματα ως συνθέτης. Μακάρι και τα δικά του αποτελέσματα να είναι του ίδιου διαμετρήματος!

Και τώρα νοιώθω πολύ μεγάλη συγκίνηση να εκπληρώσω ένα από τα 3 συναυλιακά όνειρα ζωής (το ένα είναι αδύνατο, καθώς ο Serge Gainsbourg δεν βρίσκεται πια ανάμεσα μας, ενώ ο Tom Waits δείχνει να απολαμβάνει περισσότερο την μοναξιά του). Να μπορέσω να δω ζωντανά τον άνθρωπο που άλλαξε για πάντα το μουσικό χάρτη. Ο Ennio Morricone καλώς εχόντων των πραγμάτων θα είναι κοντά μας στις 4 και 5 Ιουλίου στο Ηρώδειο. Αγωνία... Ραντεβού εκεί λοιπόν...

TROJAN RECORDS

Όπως λέμε η ιστορία της μουσικής...

του Δημήτρη Βόγλη

Πίσω από κάθε αγαπημένο μας καλλιτέχνη εννοείται ότι υπάρχει μια δισκογραφική εταιρία που είναι υπεύθυνη για την κυκλοφορία του. Στο πέρασμα του χρόνου ελάχιστες εταιρίες έχουν καταφέρει να διατηρήσουν το στίγμα τους πιστά προσηλωμένες στη μουσική που αγαπάνε και εξυπηρετούν με κάθε τρόπο. Θα υπάρξουν στιγμές στην πορεία τους που θα θεωρηθούν παλαιομοδίτικες και ίσως γραφικές από πολλούς άσχετους αλλά το αποτέλεσμα και η ποιότητα είναι αδιάψευστοι μάρτυρες του βαρυσήμαντου έργου που θα μας έχουν αφήσει.

Η Trojan είναι, αν μην τι άλλο, από τις προσηλωμένες στο είδος της εταιρία ska, rock steady, reggae με μια ποιοτική συνέπεια που πραγματικά εκπλήσσει με το μουσικό της πλούτο.

THE TROJAN STORY

Η ιστορία της Trojan ξεκινάει στις 28 Ιουλίου του 1967 όπου η φημισμένη Island Records δημιούργησε στην Jamaica ένα είδος θυγατρικού label για να εξυπηρετήσει βασικά την παραγωγή του γηγενή αστέρα της εποχής Duke Reid. Το Ελληνικής προέλευσης όνομα (Τροία) προήλθε από τα 7τονα φορτηγά της εποχής «Leyland» που λεγόντουσαν Trojan και ήταν αυτά που μετέφεραν τα τεράστια sound systems που χρησιμοποιούσαν τότε οι μουσικοί παραγωγοί. Λίγα χρόνια νωρίτερα και πιο συγκεκριμένα στις αρχές της δεκαετίας του 60 η Jamaica με

αφορμή τους Skatalites είχε να παρουσιάσει ένα πλήθος πολλών αξιόλογων καλλιτεχνών: Bob Marley & The Wailers, Dennis Brown, John Holt, Ken Boothe, Toots & The Maytals και The Inner Circle είναι μόνο κάποια από τα ονόματα αυτά. Όλοι τους βρέθηκαν πολύ σύντομα κάτω από την ομπρέλα της Trojan δημιουργώντας ένα πραγματικό θησαυρό. Το 1969 έρχεται και η πρώτη τους μεγάλη εμπορική επιτυχία (μη φανταστείτε κάποια τρελή επιτυχία δηλαδή, στο νούμερο 46 των βρετανικών charts έφτασε) δια χειρός Tony Tribe. Μία upbeat version του κλασικού «Red Red Wine» του Neil Diamond που

πολλά χρόνια αργότερα, γύρω στο 1983, το ξανακάνανε μεγάλη επιτυχία οι UB40. Οι επιτυχίες συνεχίστηκαν και το 1970 με τους Desmond Dekker, Melodians, Toots & the Maytals, Bob & Marcia, Nicky Thomas, Horace Faith, Freddie Notes & the Rudies, Jimmy Cliff, Dennis Brown, Gregory Isaacs, U Roy και ένα τρίο από το Kingston με την ονομασία Bob Marley & the Wailers. Την άνοιξη του 1971 ήρθε τελικά ένα number 1 με το «Double Barrel» των Dave (Barker) & Ansel Collins αλλά έκτοτε οι εταιρίες - μεγαλοκαρχαρίες, μυρίζοντας το χρήμα, προσπάθησαν και πέτυχαν εν μέρει να εντάξουν στο δυναμικό

τους την αγαπημένη εταιρία ενός ολόκληρου λαού. Το 1975 η Trojan πουλήθηκε στη Saga Records διανύοντας μια εμφανή περίοδο παρακμής για να φτάσουμε αισίως στο 2001 όταν ουσιαστικά αναβαθμίστηκε - ξαναγεννήθηκε θα έλεγα καλύτερα - μέσω της Sanctuary Records Group προχωρώντας στην επανέκδοση του μοναδικού μουσικού της πλούτου είτε μέσα από συλλογές, είτε μέσα από επανακυκλοφορίες προσωπικών albums καλλιτεχνών της. Έχουν φτάσει στα χέρια μας και δη στα αυτιά μας μουσικές που δίκως τη συμβολή αυτής της τιμιας εταιρίας ίσως να μην είχαμε ποτέ την ευκαιρία να ακούσουμε...

TROJAN UK HITS

Η ιστορία μέσα σε 3 cd: Dandy Livingstone - A message to you, όπου οι Specials του δώσανε τον όγκο που του έλειπε και το έκαναν classic, Skatalites - Guns of Navarone, Judge Dread - Big Six και Big Seven τα απόλυτα porno - pop - ska tunes! Απολαυστική συλλογή που δεν πρέπει να λείπει από μία ενημερωμένη δισκοθήκη.

TROJAN MOD REGGAE

Γιατί το στυλ είναι που θα δώσει το κάτι παραπάνω: Tommy McCook, The Zodiacs, The Maytals και τα απολαυστικά ska-calypso του Lord Kitchener.

Cake

Αυτό το καλοκαίρι σαλπάρουμε με Cake

cheesecake • carrot cake • brownies • lemon cake
banana cake • choc fudge • apple pies

Ηροδότου 13 Κολωνάκι, 210 7212253, www.cake.gr

WHAT WOULD HAVE HAPPENED IF...

η Astrud Gilberto δεν είχε κάνει τα ψώνια από την προηγούμενη μέρα...

Βραζιλία, Ρίο Ντε Τζανέιρο 1959. Η προηγούμενη χρονιά ήταν μαγική για τη χώρα του καφέ. Η αγαπημένη τους σελεσάο, η εθνική ποδοσφαιρική ομάδα, κατακτούσε για πρώτη φορά στην ιστορία της το Παγκόσμιο Κύπελλο στα γήπεδα της Σουηδίας με ένα 17χρονο για ηγέτη που τον φωνάζανε Πελέ! Ένα νέο αστέρι είχε γεννηθεί και ήταν μόνο η αρχή...

Η επόμενη όμως χρονιά έμελλε να αλλάξει την ιστορία της μουσικής. Οι νεαροί Βραζιλιάνοι μουσικοί και συνθέτες Joao Gilberto και Antonio Carlos Jobim ηχογραφούν το δίσκο «Chega de Saudade» ένα περίεργο μείγμα από παραδοσιακή samba (που δεν έχει να κάνει τίποτα με την τουριστική samba που μας πλάσσουν στα καρναβάλια), jazz αρμονίες και έντονο λυρισμό. Κάπως έτσι γεννήθηκε η bossa nova ή new wave ή νέο κύμα. Το 1961 ο θρύλος της jazz Charlie «Bird»

Parker επισκέπτεται στα πλαίσια της περιοδείας του τη Βραζιλία και μένει συγκλονισμένος από το καινούργιο αυτό είδος. Αμέσως ωθεί το σαξοφωνίστα του Stan Getz να συνεργαστεί με τον Jobim και λίγο αργότερα κυκλοφορούν το αριστούργημα «Jazz Samba» (Verve Records). Η επιτυχία ήταν κοντά... 1963. Ο Stan Getz είναι στο studio με τον Joao Gilberto για την ηχογράφιση του Getz/Gilberto album με τη συμμετοχή του Jobim. Είχαν ήδη γράψει ίσως ένα από τα καλύτερα τραγούδια όλων των εποχών, αλλά δεν τους ικανοποιούσαν οι φωνές που είχαν δοκιμάσει. «It's the singer not the song» από τους πιο σοφούς στίχους του Mick Jagger... Εκείνη την ημέρα η σύζυγος του Joao Gilberto, Astrud, είχε ξυπνήσει με μία διαφορετική διάθεση και αποφάσισε να μη βγει στην αγορά για να κάνει τα καθημερινά ψώνια για την οικογένεια, αλλά να ακολουθήσει το σύζυγό της στο

studio για να του κάνει παρέα. Κατά τη διάρκεια των δοκιμών του Girl from Ipanema οι Getz, Jobim, Gilberto έχουν κουραστεί αρκετά, καθώς δεν τους ικανοποιούσε καμία κοπέλα που το είχε τραγουδήσει. Στο διάλειμμα για καφέ η Astrud, που είχε ακούσει από τα δοκιμαστικά πολλές φορές το τραγούδι και το είχε ήδη αφομοιώσει, δίκως να την πάρει κάποιος είδηση παίρνει το μικρόφωνο και αρχίζει να τραγουδάει για πλάκα. Με

γυρισμένες τις πλάτες αναφωνεί ενθουσιασμένος ο Joao «αυτό είναι!» και έκπληκτος γυρίζει και βλέπει τη σύζυγό του! Τα υπόλοιπα είναι απλώς ένα γλυκό παραμύθι χωρίς τέλος για την Astrud. Τραγούδια που με τη σαγηνευτική φωνή της απόκτησαν άλλη υπόσταση –αναμφισβήτητα από τις σημαντικότερες γυναικείες φωνές στην ιστορία της μουσικής. «Girl from Ipanema», «Fly me to the moon», «Agua de beber», «The shadow of your smile», «So nice», «Day by day», «Manha de carnaval», «Berimbau» είναι μόνο κάποια από τα τραγούδια που θα της είμαστε για πάντα ευγνώμονες και, πιστέψτε με, υπάρχουν πάρα πολλοί που νοιώθουν τα ίδια συναισθήματα για την «Queen of Bossanova», το «καινίο κορίτσι από την Ιπανέμα»... Pale Fountains, Thievery Corporation, όλη η pop σκηνή τύπου Sarah Records δηλώνουν total respect! Ευτυχώς η Astrud είχε κάνει τα ψώνια από την προηγούμενη μέρα...

Δ.Β.

D.I.Y. SCENE 77-82

του Νίκου Λιάσκα

THE INSTANT AUTOMATONS
Peter Paints His Fence 7" e.p
Deleted records - dep 001 (1980)

Πρώτο και μοναδικό single του γκρουπ από το Scunthorpe της Βόρειας Αγγλίας, που κυκλοφόρησε το 1980 σε χίλια αριθμημένα αντίτυπα και περιείχε έξι κομμάτια. Ηχογραφημένο στο θρυλικό Street Level Studio αποτελεί την πρώτη κυκλοφορία της Deleted records. Ο ήχος είναι ο ορισμός της «bad music», σήμερα γνωστής ως lo-fi. Κιθάρα, μπάσο, drum machine, analog synths, tapes, μα πάνω απ' όλα ευφρείς στίχοι και απίστευτοι τίτλοι κομματιών, όπως φαίνεται και από τα δύο top hits του single, «John's vacuum cleaner» και «People laugh at me coz I like weird music». Mark Lancaster και Protag τα δύο βασικά μέλη του συγκροτήματος. Ο Protag σήμερα παίζει μπάσο στους Zounds και ίσως τον είδαν όσοι ήταν στη συναυλία στο «Αν» τον περασμένο Μάρτη.
www.instant-automatons.com

PICK-UP

του Οδυσσέα Νικητιανού

από Pink Floyd. Η ταλαντούχα Gena Olivier, εκτός από τραγουδίστρια, είναι και η ντράμερ του γκρουπ! Ναι καλά διαβάσατε. Παίζει ντραμς και τραγουδάει ταυτόχρονα (θα ήθελα πολύ να δω πώς τα καταφέρνει). Τα δύο singles «Persimmon Tree» και «Mirage» σε μεγάλο βαθμό αντικατοπτρίζουν το ποιόν τους. Το μοναδικό, ομώνυμο άλμπουμ τους, το οποίο διανέμεται και κυκλοφορεί κανονικά στην Ελλάδα, δεν πείθει με την πρώτη επαφή για την αξία του, θέλει αρκετά ακούσματα προκειμένου να παρασύρει τον ακροατή στην αίσουσα των "μεταμεσονύκτιων προβολών".
www.midnightmovies.net
http://www.rykodisc.co.uk

MOVING UNITS

Απ' το Τραχώνι Λεμεσού

Η παγκοσμιοποίηση φαίνεται να έχει επηρεάσει σημαντικά τη μουσική βιομηχανία, διαφορετικά δεν μπορώ να δώσω εξήγηση γιατί στις μέρες μας έχει γίνει ιδιαίτερα δύσκολο να ξεχωρίσει κανείς ένα αμερικάνικο γκρουπ από ένα βρετανικό. Όπως οι Strokes, Interpol, Killers, Bravery κτλ, έτσι και οι Moving Units από το Los Angeles θα μπορούσαν κάλλιστα να είναι από το Λονδίνο, το Λίβερπουλ ή το Μπράιτον. Οτιδήποτε ακούγεται μέσα στο LP «Dangerous Dreams» έχει τις ρίζες του κάπου στα 80s, με τους Gang of Four στην κορυφή της λίστας. Ο όρος dance-punk είναι αυτός που χρησιμοποιείται συνήθως για να χαρακτηρίσει συγκροτήματα όπως οι Moving Units, αν και η άποψή μου είναι ότι ο όρος post-punk-funk τους ταιριάζει περισσότερο. Το «hit» του άλμπουμ, Between Us and Them, κατά την ταπεινή μου άποψη είναι γαμάτο, από τα καλύτερα που έχω ακούσει τα τελευταία χρόνια. Μπορείτε να το κατεβάσετε από την παρακάτω διεύθυνση ελεύθερα: <http://mp3.insound.com/download.cfm?mp3id=2289>
www.movingunits.net

TOM VEK

Όπως λέμε Beck;

MIDNIGHT MOVIES

Της Μεγάλης των Stereolab Σχολής

Οι Midnight movies από το Los Angeles δηλώνουν οπαδοί των Broadcast και των Clinic και δεν είναι δύσκολο να αντιληφθεί κανείς ότι πρόκειται για μαθητές της μεγάλης των Stereolab σχολής. Η φωνή της Gena Olivier δεν διαφέρει και πολύ με αυτή της Laetitia Sadier, αλλά έχει και το στυλ της Nico. Η μουσική τους επηρεάζεται κυρίως από τους Yo La Tengo, Broadcast, Clinic, Stereolab, με μια μικρή δόση

THE CRIBS

Οικογενειακή υπόθεση

Πολλά νέα γκρουπάκια έχουν κάνει την εμφάνισή τους τα τελευταία χρόνια με γκαρζιέρικο στυλάκι και όνομα που συνοδεύεται από το άρθρο «The». Λίγα όμως είναι αυτά που πραγματικά αξίζουν. Ένα από αυτά είναι και οι The Cribs, οι οποίοι κάλλιστα θα μπορούσαν να λέγονται και The Jarmans, μιας και το τριμελές γκρουπ από το West Yorkshire αποτελείται από τους αδερφούς Ryan Jarman (κιθάρα, φωνή), Gary Jarman (μπάσο, φωνή) και Ross Jarman (ντραμς).

Οι The Cribs από την πρώτη στιγμή κάνουν μπαμ ότι είναι Βρετανοί. Όπως λένε και οι ίδιοι, μεγαλωμένοι σε μια μικρή αγγλική πόλη, δεν υπάρχει τρόπος να ξεφύγεις από τις ρίζες σου. Έτσι και το καταπληκτικό πρώτο τους ομώνυμο άλμπουμ, θυμίζει πολύ Strokes και Libertines, αλλά δεν ξεφεύγει από την παράδοση (Clash, Jam), ενώ κάποιες φορές η φωνή του τραγουδιστή τους Ryan είναι ίδια με αυτή του Douglas Steward των Bmx Bandits. Σε λίγο καιρό κυκλοφορεί και το δεύτερο άλμπουμ τους, με τίτλο «The New Fellas».
www.thecribs.co.uk

Ο τίτλος του Βρετανού Beck είναι ίσως ο ιδανικότερος για τον Tom Vek. Ο 23χρονος Λονδρέζος πήρε μία μέρα τα κλαπατσιμπαλά του, μπήκε στο γκαράζ του μαμαπά του και μέσα σε λίγες μέρες έγραψε οτιδήποτε ακούγεται μέσα στο παρθενικό του album «We have sound» (όπως λέμε we have rope). Ο μικρός Tom ακόμη ψάχνεται μουσικά και αυτό είναι κάτι παραπάνω από φανερό, αφού και τα 10 τραγούδια του album είναι τελείως διαφορετικά μεταξύ τους. Το κοινό σημείο όλου του δίσκου είναι η χροιά της φωνής του, που Beck-ίζει σε μεγάλο βαθμό, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι τον αντιγράφει. Κάποιες φορές πάλι, βόσκει κάπου μεταξύ Frank Black (Pixies) και Mark E. Smith (Fall). Από κει και πέρα γίνεται μπάχαλο. Ο Tom Vek ή κάνει επίδειξη των τεράστιων μουσικών ικανοτήτων του, θέλοντας να μας δείξει ότι μπορεί να παίζει τα πάντα ή πειραματίζεται μέχρι απδίας. Δέκα τραγούδια, είκοσι είδη μουσικής. Post-punk, 80s dance, funk, hip-hop, jazz και ό,τι άλλο έχετε ευχαρίστηση. Η αλήθεια είναι ότι αυτό που κάνει το κάνει πολύ καλά και πρέπει να το διαπιστώσετε και μόνοι σας.
www.tomvek.tv

Εμμονή με το κόκκινο, το άσπρο και το μαύρο. Εξώφυλλα, εσώφυλλα, ρούχα. Τα πρώτα και τα δεύτερα θυμίζουν σκηνικό θεατρικής παράστασης. Τα τελευταία ομοιάζουν με στολή. Τα φωνητικά άλλοτε φέρνουν σ' ένα μάλλον εσωστρεφές μουρμούρισμα και άλλοτε έχουν διαπεραστική οξύτητα. Μπάσο δεν έχει. Τα τύμπανα, η κιθάρα και το πιάνο ακούγονται απλά και αυστηρά μετρημένα, δίχως ίχνος εκλεπτυσμού και επεξεργασίας, μην αφήνοντας πολλά περιθώρια σκέψεων και περαιτέρω αναζητήσεων. Παραγωγή στο δίσκο Van Lear Rose της πανέμορφης βασίλισσας, που ακούει στο όνομα Loretta Lynn. Ο Jack και η Meg White, οι οποίοι πιθανόν να μην έχουν φτάσει ακόμα στα 30 τους, αποκηρύσσουν ευθέως την ψηφιακή τεχνολογία και γράφουν

JACK AND MEG

του Ηλία Παπαζαχαρία

το Elephant στα Toe - Rag Studios του Λονδίνου (B. Childish, Holly Golightly, Television Personalities, Sexton Ming κ.ά.) σε απλό οκτακάναλο. Στον ίδιο δίσκο υπάρχει μία φωτογραφία του Cole Porter και η φωνή της Holly Golightly. Το De Stijl είναι κατά το ήμισυ αφιερωμένο στον Blind Willie McTell, τον τυφλό μουσικό του blues με τη μαγική δωδεκάχορδη κιθάρα. Διασκευάζουν, χωρίς πρωτοτυπία (σκόπιμα;), το δικό του Your Southern Can is Mine, το οποίο είχε ηχογραφήσει το 1931. Ακόμα μία διασκευή, το Death Letter του Son House, που ηχογραφήθηκε το 1965. Ένα βαρύ, υπνωτικό, στοιχειωμένο blues, που το ηλεκτρικό slide και το κατ' εξαίρεση, απρόσμενα μεταβαλλόμενο τέμπο το κάνουν να σου τρυπάει τα οστά του κρανίου. Το εσωτερικό κοσμούν γλυπτά και σχέδια. Το White Blood Cells σε βουτάει από το λαιμό, και από μέσα του και απ' έξω του. Η παρεξήγηση λύνεται στο τέλος. Οι στίχοι τους, προσωπικές εξομολογήσεις για δυσλειτουργικές καταστάσεις, από την απόγνωση στην επίθεση, ενίοτε με χιούμορ και παιδική αφέλεια, και κατά περίπτωση, ένα let go, για την αποκατάσταση της ισορροπίας. Η απόπειρα και το ρίσκο είναι υπό έλεγχο. Οι White Stripes πειραματίζονται περισσότερο με το γιατί παίζουν με αυτόν τον τρόπο,

παρά με την ίδια τη μουσική, τουλάχιστον μέχρι τώρα. Ακολουθούν συγκεκριμένες, σταθερές και αποτελεσματικά δοκιμασμένες φόρμες, πατώντας γερά στον ήχο του Detroit. Σαφείς οι επιρροές και οι αναφορές στον πρωτόλειο ήχο των MC5, των Stooges και του Mitch Ryder. Βαριά βιομηχανία, εξοντωτικός, μονότονος, αστικός, ενίοτε κλειστοφοβικός ήχος. Αναγνωρίσιμη κιθάρα, ο μικρότερος δυνατός αριθμός ακόρντων και το απλούστερο τέμπο που μπορεί κάποιος ν' ακολουθήσει, θεμέλιους λίθους που έβαλε το Λιοντάρι του Detroit, ο John Lee Hooker. Από την άλλη, παράξενο και ενδιαφέρον είναι το πώς καταφέρνουν να συνδυάζουν τα παραπάνω με τον ακουστικό ήχο, μία πολύ απλή μελωδία και ίσως κάποια ρομαντική διάθεση. Εδώ οι επιρροές έρχονται από νότια, όχι από τη Motor City (εδώ είναι το let go που λέγαμε πριν). Μία ιδέα και μία ελάχιστη χροιά από προπολεμικά rural blues και μία καθόλου γλυκανάλατη, μπαλανταδόρικη country υποψία, ίσα για να φωτίσουν λίγο τα εσώψυχα του ακροατή. Οι White Stripes κάνουν με πολύ καλό τρόπο τη δουλειά τους. Σίγουρα δεν είναι μοναδικοί και δεν είναι οι μόνοι που χρησιμοποιούν αυτά που τους αρέσουν για να δημιουργήσουν κάτι δικό τους, ούτε είναι τίποτα το ιδιαίτερο ένα γκρουπ ν' αποτελείται από δύο άτομα. Όμως το σημαντικό είναι ότι με απλά μέσα και επειδή βάζουν παρέα με έξυπνο τρόπο τ' ακούσματά τους, καταφέρνουν να βγάζουν κάτι μαγικό προς τα έξω. Θα έρθουν και από εδώ; Έκτακτα.

Υ. Γ. Η Loretta Lynn παρατήρησε ότι οι White Stripes ακούγονται σαν να κάνει κάποιος ληστεία σε τράπεζα.

Οι White Stripes θα εμφανιστούν στο G fest στις 13 Ιουλίου στο Ανοιχτό Θέατρο Φαλήρου (Beach Volley, Ολυμπιακά Ακίνητα).

b-sides./24

synch

1, 2, 3 Ιουλίου
Τεχνολογικό & Πολιτιστικό
Πάρκο Λαυρίου, Αθήνα

2ο Φεστιβάλ
Ηλεκτρονικής Μουσικής
& Ψηφιακών Τεχνών

μουσική
εγκαταστάσεις
προβολές
διαδραστική τέχνη
εργαστήρια
διαλέξεις

www.synch.gr

LIVE: DE LA SOUL, TUXEDOMOON, TORTOISE, K. BHTA, PLAID, ΡΟΔΕΙΣ, SWAYZAK, THE YOUNGSTERS, 2020 SOUNDSYSTEM, JAMIE LIDELL, PAN SONIC, LIARS, WOLF EYES, ALEX SMOKE, MAMBOTUR, HAKAN LIDBO, FENNESSZ, RADIAN, COH, HARRY ELEKTRON, UVM, CYANNA, ION, GYROGYRO, S.TSOTSONIS, SIVA SIX, VIDEO GAME ORCHESTRA, NIGHTSHIFT, MECHAORGA/A.GRIVAS, S-EFX, TRIPANOSOMA, NOVVOX, AZA, UND, BOCA RATON, SCORPIO, STEREO MIKE, TANI TSAN, DJ ALX, ΕΙΣΒΟΛΕΑΣ.
DJ'S: JORI HULKONEN, FUNK D'VOID, AKUFEN, JOHN TEJADA, MARCO PASSARANI, REINHARD VOIGT, ABE DUQUE, CJ JEFF, ARGY, SUPER PEAKNICK, IMPROVIZE, PICI.
SHOWCASES BY: KLIK RECORDS (HIROSHI WATANABE, MILTO EPH, MARCHEAUX), RED BULL HOMEGROOVE, CLONE RECORDS (ALDEN TYRELL, PUTSCH 79, SERGE), POETA NEGRA (PEEKAY TAYLOR, NEON, DANI JOSS), QUITEMPO (ELEKTROWARE, MONOCHROME, BIOMASS, DROG_A, TEK).

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ
STEFI
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΕΚΔΟΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
apothecis
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΕΚΔΟΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
MIKO
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΕΚΔΟΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
WORM
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΕΚΔΟΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
WORM
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΕΚΔΟΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
WORM
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΕΚΔΟΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
WORM
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΕΚΔΟΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
WORM
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΕΚΔΟΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
WORM
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΕΚΔΟΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
WORM
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

SMALL THINGS

We laughed at our usual jokes.
We are silly but happy enough
to laugh at such small things.

Μπλούζα Fornarina, παντελόνι Levi's 1009 Slim Fit, παπούτσια Vans.

"GEORGE. WHERE DID IT ALL GO WRONG?"

Early 70s, το παιδί του room service απορεί, έχοντας φέρει σαμπάνια για πρωινό στο κρεβάτι όπου βρίσκονται σε ημιλιπόθυμη κατάσταση ο Τζορτζ Μπεστ, η Miss Universe και σκόρπια χαρτονομίσματα από τις 20 χιλιάδες λίρες, κέρδη του τζόγου της προηγούμενης νύχτας.

Το περιστατικό το έχει διηγηθεί πολλές φορές ο ίδιος ο Μπεστ, ο πρώτος rock & roll star της ιστορίας του ποδοσφαίρου. Αυτός ο πιο χαρισματικός παίκτης των 60s που από τις αρχές εκείνης της δεκαετίας ανέλαβε το ρόλο του άγγελου που με κάθε κοφτή του ντρίμπλα εξολόθρευε και ένα στοιχείο που πλανιόνταν πάνω από το Μάντσεστερ μετά το αεροπορικό ξεκλήρισμα του '58. «Μικρός με ονειρευόμουν συχνά να σκοράρω περνώντας τον τερματοφύλακα και σπρώχνοντας την μπάλα μέσα με ψαράκι λίγο πριν περάσει τη γραμμή». Τελικά, Μάιο του '68, στην παράταση του τελικού Πρωταθλητριών Μάντσεστερ-Μπενφίκα στο Γουέμπλεϊ σχεδόν το έκανε, με τη διαφορά ότι τη σούταρε στα δίχτυα με το πόδι. «Κώλωσα, για να μην πάθει ο κόουτς κανένα καρδιακό» με αυτή την αλήτικη πράξη της αλάνας με την οποία χιλιάδες πιστορικάδες μπαλαδόροι παντού στον κόσμο καθημερινά εξευτελίζουν τον αντίπαλο. Τότε ήταν που άρχισε να κώλωνει και κάθε φορά που ήταν να ντρίμπλαρει οτιδήποτε εκτός γηπέδου. Εποχή με χιλιάδες γράμματα των fans, κορίτσια, ατέλειωτο booze, πρωτοφανή λεφτά, τραγούδια, memorabilia, εκμετάλλευση, δανεική αγάπη, όπως δανεικός ήταν και ο χαρακτηρισμός «Πέμπτος Μπιτλ» από τον ορίτζιναλ τέτοιο, συνεπώνυμο –προ Ρίνγκο– ντράμερ Πιτ Μπεστ. Το 1970 ο Γερμανός κινηματογραφιστής Χέλμουτ Κοστάρντ γύρισε το Football as Never Before, την πρώτη ταινία που χρησιμοποιούσε το ποδόσφαιρο για να πειραματιστεί γύρω από τον κινηματογραφικό χώρο, χρόνο και κίνηση. Η κάμερα ακολουθούσε εξαντλητικά επί 105

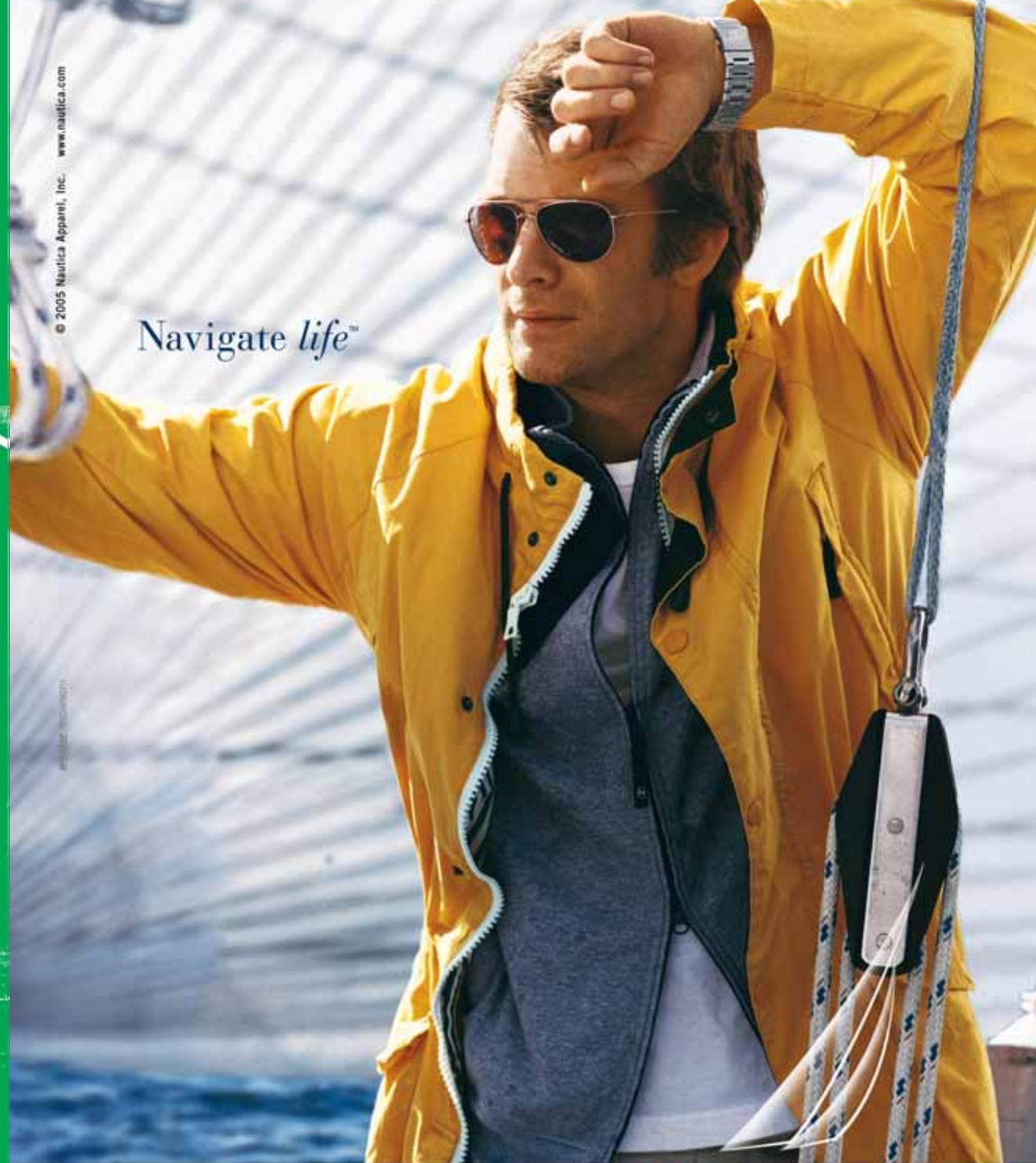
λεπτά αποκλειστικά και μόνο τον Μπεστ σε έναν αγώνα ρουτίνας της Μάντσεστερ με την Κόβεντρι. Το αποτέλεσμα μπορεί να ήταν ελκυστικό για τους σινεφίλ, εκνευριστικό όμως για τους fans του Μπεστ που δε μπορούσαν να δουν το κοντράστ που θα αποθέωνε τον αγαπημένο τους σε σχέση με τους υπόλοιπους 21 γηπέδου, που μπροστά του έμοιαζαν με ξυλοκόπους. Το ποδόσφαιρο δειχνόταν στα αλήθεια όπως ποτέ άλλοτε και ο Μπεστ ήταν απελπιστικά εγκλωβισμένος.

Το φοβερό πάντως είναι ότι, αν δεν έρθει κανένας πρώιμος θάνατος, μια βαθιά μελαγχολική rock & roll αγιοποίηση –σε οποιονδήποτε χώρο– ξεκινά από τη στιγμή που θα αρχίσει κάπως απότομα να παραμορφώνεται η φάτσα και το σώμα. Στην περίπτωση του Μπεστ, αυτή η αγιοποίηση ξεκίνησε από εκείνο το πρωί στο δωμάτιο του ξενοδοχείου και συνεχίστηκε λίγο μετά, όταν στα 35 του βολόδερνε με κοιλιά και μούσι σε ομάδες όπως η Χιμπέρνιαν του Εδιμβούργου ή η Μπόρνμουθ. «Νομίζω πως τίποτα δεν πήγε στραβά». Μέχρι και τώρα, έτσι απαντούσε ο Μπεστ στην απορία του νεαρού bellboy. Αναρωτιόταν όμως: «Ίσως να είδε κάτι που δεν έβλεπα εγώ...».

A.K.

kick-off./28

Navigate life™

© 2005 Nautica Apparel, Inc. www.nautica.com

NAUTICA

2ND SUMMER IN THE CITY FESTIVAL

Ποιοι White Stripes, ποια Patti Smith, Kraftwerk και Black Sabbath; Εδώ μιλάμε για τα δικά μας παιδιά... Το ετήσιο φεστιβάλ με τα σημαντικότερα νέα ελληνικά συγκροτήματα, όπως οι Ducky Boys (that's RnR), Kinetic (Metal hearts), Action Ladies (sounds like... Pop), The Callas (ποιος τους φώναξε αυτούς εδώ;), Sigmotropic (mmmm...), Lost Bodies (tra la la lo...) etc. 13 μέρες με 50 συγκροτήματα, Dj sets, παρουσιάσεις δίσκων, happenings, after parties και ό,τι άλλο κάτσει...

Club 22 (κάτω), Λ. Βουλιαγμένης 22
1-13 Ιουνίου
Καθημερινά 21.00 μ.μ.
Είσοδος: 8 euros
t: 210-3455241
e-mail: alterground@in.gr

Περισσότερες πληροφορίες για το άλμπουμ και τη μουσική του Αργανά μπορείτε να βρείτε στις ιστοσελίδες: www.atable.net, www.textura.org/newviewpages/gavouna.htm, www.angyare.com/interviews/2004/07/gavouna

ΓΑΒΟΥΝΑ
Stings & Dum Machines
Atable

το EP Warm Industry του 2003 στη Melodic Records που εδρεύει στο Μάντσεστερ- και μέχρι τώρα έχει επιστρέξει πολύ θερμή υποδοχή από το διεθνή μουσικό τύπο. Αν και μετρά ελάχιστα καρό στα πόδια του ως μουσικός, ο Αργανάς έχει στο ενεργητικό του μια δραστηριότητα που πολλοί μουσικοί της ηλικίας του θα ζηλεύουν: Έχει παίξει live στο Ινστιτούτο Σύγχρονης Τέχνης (ICA) στο Λονδίνο, έχει γράψει γι' αυτόν το μουσικό περιοδικό WIRE και αρκετά άλλα έντυπα όπως ο Guardian, το Dazed & Confused, το Slease Nation, ενώ η μουσική του έχει κατά καιρούς παίζει από όλους τους major ραδιοφωνικούς σταθμούς της Αγγλίας (και όχι μόνο), μεταξύ αυτών, το BBC Radio 3, το BBC Radio 1, τον X-Fm, το BBC London, το NYU Radio. Αναζητήστε λοιπόν το εξαιρετικό νέο του άλμπουμ κι ως ελπίζουμε ότι θα τον δούμε σύντομα να παίζει live και στην Αθήνα.

STINGS & DUM MACHINES

CHARACTER

Έναν κύκλο εκδηλώσεων κάτω από τη γενική ονομασία Character και κεντρικό άξονα την έννοια του «χαρακτήρα» στην τέχνη, φιλοξενεί στις εγκαταστάσεις του το Bios για όλο τον Ιούνιο. Εκθέσεις, προβολές, διαλέξεις, δρώμενα, live και dj sets με ελεύθερη είσοδο για το κοινό συνθέτουν το πρόγραμμα αυτού του μηνιαίου work in progress.

Ο στόχος του Character είναι διπλός. Από τη μια η έμφαση δίνεται στην έννοια του χαρακτήρα, όπως εμπνέει, διαμορφώνει και διαμορφώνεται μέσα από τη δουλειά καλλιτεχνών από διαφορετικούς χώρους.

Από την άλλη η επιλογή αυτή του χαρακτήρα ως θεματικής θ' αποτελέσει ευκαιρία για τη δημιουργία ενός ανοικτού δικτύου καλλιτεχνών, ηθοποιών, μουσικών, εικαστικών, και video artists, που θα εμπνευστούν, θα δημιουργήσουν και θα συνδιαλαγούν επάνω σε ένα κοινό project, πέρα από καλλιτεχνικά στεγανά και περιορισμούς.

Bios, Πειραιώς 84
3-30 Ιουνίου
t: 210-3425335

ΓΡΑΨΙΜΑΤΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟ

Προσοχή! Προσοχή! Τη Δευτέρα 27 Ιουνίου, σε ένα παραθαλάσσιο εγκαταλελειμμένο ξενοδοχείο που ονομάζεται Αμφιτρίτη και βρίσκεται στη λεωφόρο Σουνίου στα Λεγραινά, λίγο πριν τον αρχαιολογικό χώρο του Σουνίου, η Μαρία Κόντη (Αθήνα, 1971) θα πραγματοποιήσει μια performance εγκαταλείποντας έτσι μια σειρά από «γραψίματα» –όπως η ίδια λέει– σε χώρους στα Μεσόγεια όπου και κατοικεί μόνιμα. Η συγκεκριμένη performance αφορά το project «α-μήχανα» το οποίο είναι μια καταγραφή (φωτογραφική, συλλεκτική, video) των διαφόρων αλλαγών και καταστάσεων του τοπίου στα Μεσόγεια Αττικής. Το project ξεκίνησε το 2000. Η performance θα ξεκινήσει στις 10 το πρωί και θα διαρκέσει περίπου δύο ώρες. Όσοι πιστοί προσέλθετε!

SYNCH FESTIVAL

Συγχρονιστείτε... Το Synch επιστρέφει 1, 2 και 3 Ιουλίου στο Τεχνολογικό και Πολιτιστικό Πάρκο Λαυρίου. Στη δεύτερη διοργάνωσή του, το φεστιβάλ συγχρονίζεται με τις νέες τάσεις και τα ρεύματα της παγκόσμιας μουσικής σκηνής και φιλοξενεί περισσότερους από 60 Έλληνες και ξένους μουσικούς και djs σε 4 σκηνές με ήχους electro, dance, house, techno, ambient και electronica, experimental, post rock, noise, electro latin και hip hop. Φέτος το φεστιβάλ διευρύνεται με το Synch Art και περιλαμβάνει στο πρόγραμμά του έργα δημιουργών από το χώρο των νέων μέσων παρουσιάζοντας multimedia installations, net art projects και interactive περιβάλλοντα ενώ ξεκινάει και το Synch Cinema με ένα διεθνές πρόγραμμα πειραματικών ταινιών από δημιουργούς βίντεο, προβολές, αφιερώματα και παρουσιάσεις σε συνεργασία με διεθνή και ελληνικά φεστιβάλ.

www.synch.gr

G FEST

Το καλοκαίρι θυμίζει πάντα, από συναυλιακής πλευράς, το Champions League. Καλό και το πρωτάθλημα (χειμερινή συναυλιακή σεζόν), αλλά το καλοκαίρι μπαίνουμε στα μεγάλα σαλόνια... Το team του Gagaρίη κατεβαίνει με υπερομάδα στην παραλία και οργανώνει το G Fest. Φιλοδοξία του είναι να μπει στο κλαμπ των μεγάλων ευρωπαϊκών συναυλιακών events (Glastonbury, Reading, Roskilde κ.α.) και αν κρίνουμε από το line-up είναι σε καλό δρόμο. Θα έχουμε την ευκαιρία να δούμε, ανάμεσα σε άλλους, στις 15/6 ένα από τα μεγαλύτερα ονόματα του σύγχρονου R'n'R, τους Queens of the Stone Age, στις 17/6 ένα θρύλο για τη μέταλ σκηνή, τους Megadeth, στις 18/6 για πρώτη φορά στα μέρη μας τους Πάπες της electronica, Kraftwerk, στις 29/6 την κορυφαία ska-reggae μπάντα, Skatalites, μαζί με Tonino Carotone, Θανάση Παπακωνσταντίνου, Χειμερινούς Κολυμβητές και Earthbound, στις 5/7 τον Mike Paton με τους Fantomas μαζί με το θρύλο Peter Murphy (Bauhaus) και τους noise artists Merzbow και Stephen O'Malley και τέλος στις 13/7 ο λούκιουμος... Οι White Stripes, λίγο μετά την κυκλοφορία του καινούργιου άλμπουμ τους, έρχονται για ένα R'n'R-folk-blues happening... Σίγουρα το R'n'R event των τελευταίων ετών στη χώρα μας.

Πάντα τέτοια... και εις ανώτερα... ευγεί!

G Fest 2005
15 Ιουνίου - 13 Ιουλίου
Ανοιχτό θέατρο Φαλήρου
(Beach Volley, Ολυμπιακά Ακίνητα)

reggae μπάντα, Skatalites, μαζί με Tonino Carotone, Θανάση Παπακωνσταντίνου, Χειμερινούς Κολυμβητές και Earthbound, στις 5/7 τον Mike Paton με τους Fantomas μαζί με το θρύλο Peter Murphy (Bauhaus) και τους noise artists Merzbow και Stephen O'Malley και τέλος στις 13/7 ο λούκιουμος... Οι White Stripes, λίγο μετά την κυκλοφορία του καινούργιου άλμπουμ τους, έρχονται για ένα R'n'R-folk-blues happening... Σίγουρα το R'n'R event των τελευταίων ετών στη χώρα μας.

ΚΑΤΑ ΠΑΘΟΣ ΕΞΕΠΙΤΗΔΕΣ!

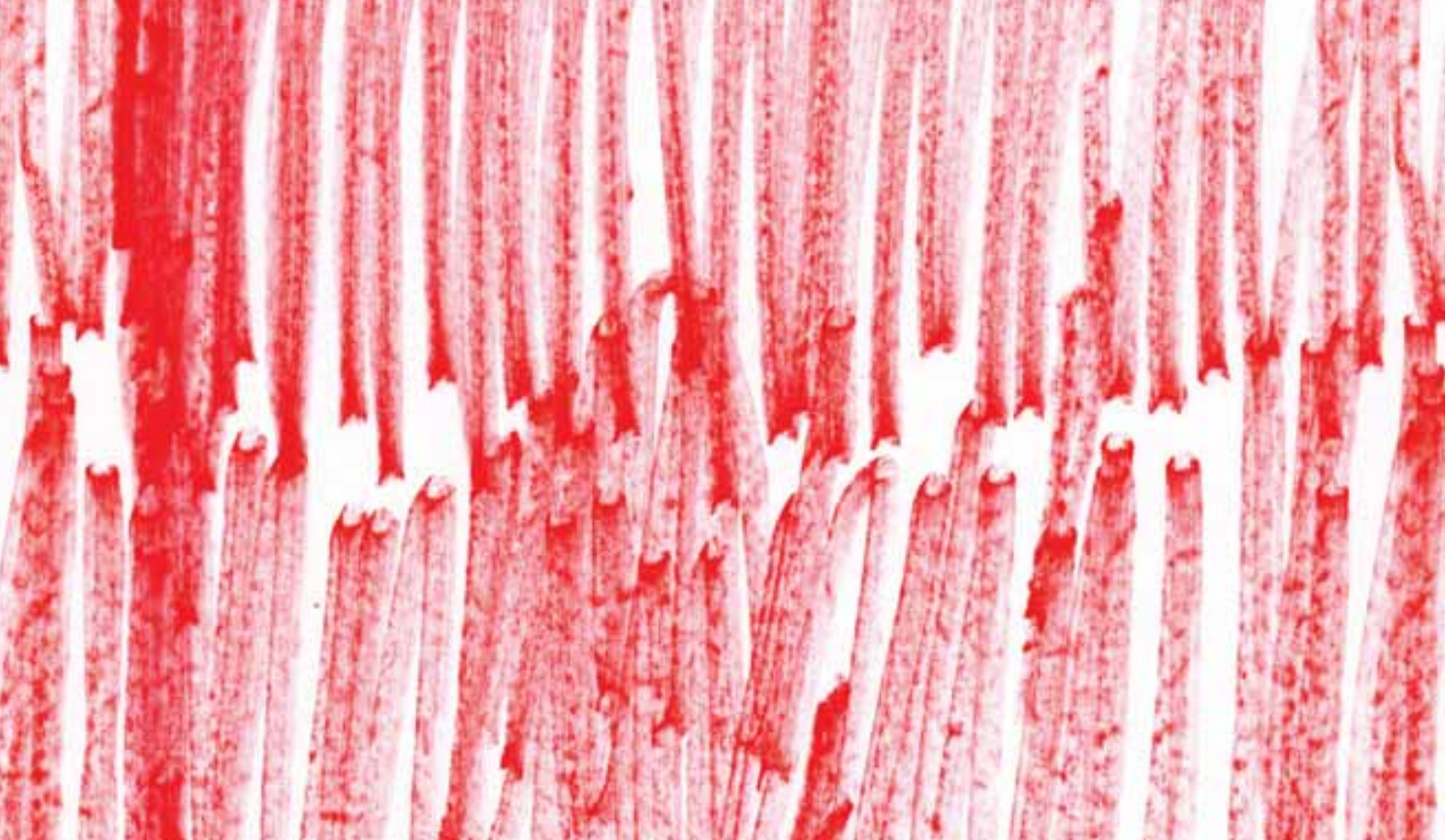
Γιατί λείπουν κεφάλια απ' τις προτομές; Πώς γίνεται ο Ταρζάν, ένας Ιαπωνέζος κι ένας γονδολιέρης να τραγουδάνε παλιά σουξέ; Ως πότε θα ψάχνει ο Σπίντνι στους σκουπιδότοπους της Παλαιάς Αμερικής; Ποιος και γιατί τραβολογάει εδώ κι εκεί τον Μιστοκλή τον Σάτυρο; Πού έχει μείνει θαμμένος ο Θησαυρός του Τιμπούρκιο Βάσκει; Πότε η Σελήνη θα ονομάζεται Ματοφινιάις; Τι δεν μπορεί να εξηγήσει ο μονόχνωτος του Λυσιστρείου; Και τι τρέχει με τον Ξένο με παπούτσια, το Σαδοιστή με τα σκυλιά του, το δάχτυλο του Ουρανομάγου και το φάντασμα του Μπεκρή; Σε όλα αυτά –και πολλά άλλα– απαντάει η νέα συλλογή διηγημάτων του Πάνου Κουτρομπρούση «Το Κεντράκι του Ταρζάν και άλλα παραμύθια». Ο τελευταίος Έλληνας cult συγγραφέας επιστρέφει καθυστερημένα δριμύτερος!

PLATFORMA VIDEO

Η Πλατφόρμα Βίντεο συνεχίζοντας για τρίτη χρονιά τη δράση της στην Αθήνα καλεί τους ενδιαφερόμενους να υποβάλουν τα έργα τους μέσω του site www.platforma.gr. Η εκδήλωση αφιερώνεται σε κινηματογραφιστές που δε θέλησαν ή δε μπόρεσαν να μεταγράψουν τις ταινίες τους σε φιλμ και απευθύνεται σε δημιουργούς ψηφιακού κινηματογράφου σε βίντεο, ερασιτέχνες και επαγγελματίες, με ταινίες πρόσφατης παραγωγής (από

το 2002) μυθοπλασίας, τεκμηρίωσης, κινουμένων σχεδίων, χορού... Η Πλατφόρμα Βίντεο 05 θα πραγματοποιηθεί 7 έως 10 Οκτωβρίου, στο χώρο 417 στο Μεταξουργείο. Εκτός από τις προβολές, φέτος στο χώρο θα φιλοξενηθούν η διαδραστική multimedia εγκατάσταση LABYRINTHOS I και αφιερώματα σε φεστιβάλ του εξωτερικού. Η προθεσμία υποβολής είναι μέχρι τις 31 Αυγούστου 2005. Εάν ενδιαφέρεστε να δείξετε το έργο σας σπεύσατε...

καφέ - bar - εστιατόρια

Άσπρο καφέ, Αριστοφάνους 4, Ψυρρή | **After Dark**, Διδότου 31, Εξάρχεια | **Almodobar**, Κωνσταντινουπόλεως 60, Γκάζι | **Bios**, Πειραιώς 84, Πειραιώς | **Blue bar**, Μεσολογίου 8, κεντρική πλ. Χαλανδρίου | **Booze**, Κολοκοτρώνη 57, Κέντρο | **Cafeina**, Κιάφας 6, Εξάρχεια | **Closer**, Σίνα 21, Κολωνάκι | **Decadance**, Βουλγαροκτόνου 69, Εξάρχεια | **Floral**, πλ. Εξαρχείων, Εξάρχεια | **Guru Bar**, πλ. Θεάτρου 10, Ψυρρή | **Inotheke**, πλ. Αβυσσινίας 3, Ψυρρή | **Loop**, πλ. Αγ. Ασωμάτων 3, Ψυρρή | **Mad**, Περσεφόνης & Δεκελίων 12, Γκάζι | **Mamaca's**, Περσεφόνης 41, Γκάζι | **Mo Better**, Θεμιστοκλέους & Κωλέττη 32, Εξάρχεια | **Mommy**, Δελφών 4, Κολωνάκι | **Multi 22**, Ερμού 116 & Λεωκορίου, Μοναστηράκι | **Obi-Χοροστάσιο**, Σκουλενίου 2 Πλατ. Κλαυθμώνος, Κέντρο | **Polis**, Πεσματζόγλου 5 (στοά Βιβλίου), Κέντρο | **Pop**, Κλειτίου 10B, Κέντρο | **Resin**, Εμ. Μπενάκη 53, Εξάρχεια | **Soul**, Ευριπίδου 65, Ψυρρή | **Space**, Ηρακλειδών 14, Θησείο | **Spirit**, Μισούλη 13, Ψυρρή | **Tapas**, Τριπτολέμου 44, Γκάζι | **Toy**, Καρύτση 10, Κέντρο | **Tribeca**, Σκουφά 44, Κολωνάκι | **Underground**, Μεταξά 21, Εξάρχεια | **Vox**, Αραχώβης 61, Εξάρχεια | **Yoga Bala**, Ρήγα Παλαμήδου 5 - 7, Ψυρρή | **AB**, Εμ. Μπενάκη 53, Εξάρχεια | **Αρόδον**, Μισούλη 22, Ψυρρή | **Αψέντα**, Ηρακλειδών 19, Θησείο | **Γιάντες**, Βαλτετσίου 44, Εξάρχεια | **Γκαζάκι**, Τριπτολέμου 31, Γκάζι | **Διπλό**, Θεμιστοκλέους 70, Εξάρχεια | **Εν Αθήναις**, Ηρακλειδών 12, Θησείο | **Εν Δελφοίς**, Δελφών 5, Κολωνάκι | **Ερωδίας**, Καλλιδρομίου 62, Εξάρχεια | **Καφεκούτα**, Σόλωνος 123, Εξάρχεια | **Καφενείο Θησείο**, Ακάμαντος 2, Θησείο | **Μικρό Καφέ**, Αραχώβης 38, Εξάρχεια | **Μορφή**, Ηρακλειδών 36, Θησείο | **Μπρίκα**, Φρύνης 18, Παγκράτι | **Νηπιαγωγείο**, Κλεάνθους 8, Γκάζι | **Παλιά Αγορά**, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρη, Φιλοθέη | **Πεννινταπέντε**, Καλλιδρομίου 55, Εξάρχεια | **Ποδύλατο**, Θεμιστοκλέους 48Α, Εξάρχεια | **Πρίζα**, Χρ. Λαδά 1 & πλ. Καρύτση, Κέντρο | **Πωλείται**, Κωλέττη 9, Εξάρχεια | **Σκουφάκι**, Σκουφά 47 - 49, Κολωνάκι | **Stavios**, Ηρακλειδών 10, Θησείο | **Τατατά**, Ηρακλειδών 30, Θησείο | **Το Χρώμα**, Λέκκα 8 & Καραγεώργη Σερβίας, Κέντρο | **Χάρτες**, Βαλτετσίου 35, Εξάρχεια | **Ψύρρα**,

DO THE VELVET!!
στα παρακάτω σημεία

καταστήματα

Antonios Markos, Σκουφά 21, Κολωνάκι | **Cake**, Ηροδότου 13, Κολωνάκι | **Central Hair Company**, Ρήγα Παλαμήδου 3, Ψυρρή | **Energie**, Σκουφά 29, Κολωνάκι | **Enter**, Σόλωνος 52 & Μαυρομικάλη 15, Κέντρο | **Epidemic**, Αγ. Αναργύρων 16, Ψυρρή | **Eye Worry**, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού, Ψυρρή | **Lak**, Σκουφά 10, Κολωνάκι | **Lak**, Α. Μεταξά 24-26, Γλυφάδα | **Loopsnoo Records**, Αχαιών 24, Άνω Πετράλωνα | **Madness Store**, Φρύνης 31 & Δαμάρεως, Παγκράτι | **Mofu**, Σαρρή 28, Ψυρρή | **Mr. Vinytios**, Ηφαίστου 24, Μοναστηράκι | **Nine Below**, Τσακάλωφ 16, Κολωνάκι | **Occhi**, Σαρρή 35, Ψυρρή | **PMW**, Πανεπιστημίου & Πατισίων, Κέντρο | **Record House**, Ομήρου 46, Νέα Σμύρνη | **Rere Papa**, Σκουφά 62, Κολωνάκι | **Rita Pateroni**, Καρ. Σερβίας 11, Κέντρο | **Rita Pateroni**, Μεταξά 40, Γλυφάδα | **Ropa Lavada**, Σόλωνος 42, Κολωνάκι | **Vinyl microstore**, Διδότου 34, Εξάρχεια | **Λεμόνι**, Ηρακλειδών 22, Θησείο | **Ορφανίδης**, Κολοκοτρώνη 27, Κέντρο | **Σόλωνος Records**, Καπλανών 14, Κέντρο | **Το Βρακί**, Σκουφά 50, Κολωνάκι

βιβλιοπωλεία

Futura, Βίκτωρος Ουγκώ 15, Αθήνα | **Koan-Taschen**, Σκουφά 64, Κολωνάκι | **Παπασωτηρίου**, Στουρνάρη 35, Εξάρχεια | **Πρωτοπορία**, Γραβιάς 3 - 5, Εξάρχεια | **Πολιτεία**, Ασκληπείου 3, Κέντρο

σινεμά

Αλφάβηλ, Μαυρομικάλη 168, Νεάπολη | **Άστυ**, Κοραή 4, Κέντρο | **Άτακα** 1 - 2, πλ. Αμερικής 5, πλ. Αμερικής | **Μικρόκοσμος**, Λεωφ. Συγγρού 106, Φιξ

σκαλές

Akto, Κραναού 3, Ψυρρή | **Focus**, Παπάγου 112, Ζωγράφου | **Leica**, Υμηττού 243, Υμηττός | **Βακαλό**, Λάμπρου Κατσώνη 26, Νεάπολη

χώροι τέχνης

a.antonomopoulou.art, Αριστοφάνους 20, Ψυρρή | **Art Tower Agora**, Αρμοδίου 10, Βαρβάκειος Πλατεία, Ψυρρή | **Batagianni Gallery**, Αγ. Αναργύρων 20, Ψυρρή | **Bernier**, **Επίδαuros**, Επταστόχου 11, Θησείο | **B.I.G.**, Τραπεζούντας 44, Νέα Ιωνία | **Cheap Art**, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, Εξάρχεια | **Els Hanappe**, Μελανθίου 2, Ψυρρή | **Gallery + Lab**, Σαχτούρη 1 - 3, Ψυρρή | **Gazon Rouge**, Βίκτωρος Ουγκώ 15, Μεταξουργείο | **Manifectura**, Ζωδόχου Πηγής 29, Εξάρχεια | **Millefiori Art Space**, Χάρπτος 29, Κολωνάκι | **The apartment**, Βουλής 21, Κέντρο | **The Breeder**, Ευμορφοπούλου 6, Ψυρρή | **Vamiali's**, Σάμου 1, Μεταξουργείο | **Xirpas Gallery**, Σοφοκλέους 53Δ, Ψυρρή | **Α.Δ.**, Παλλάδος 3, Ψυρρή | **Ελένη Κορωναίου**, Μητσίων 5 - 7, Θησείο | **Ηώς**, Χέυδεν 38Α, Πλ. Βικτωρίας | **Ιδρυμα ΔΕΣΤΕ**, Ομήρου 8, Ν. Ψυχικό | **Καληραγάνη**, Καψάλη 6, Κολωνάκι | **Καππάτος Αίθουσα Τέχνης**, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνάς, Κέντρο | **Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλέανα Τούντα**, Αρματολών & Κλεφτών 48, Νεάπολη | **Μικρό Πολυτεχνείο**, πλ. Ασωμάτων 7, Ψυρρή | **Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Άλεξ Μυλωνά**, πλ. Ασωμάτων 5, Ψυρρή | **Το Μήλο Τεχνωκόρας**, Αμύντα 11, Παγκράτι | **Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό**, Μαυρομικάλη 168, Νεάπολη

TIM

F2G
P R E S E N T S

EJEKT
www.ejekt.gr

The
chemical
brothers live

BENT
DAVE CLARKE
MISS KITTIN
CRISTIAN VARELA
EXPERT MEDICINE

A PROJEKT FOR THE LCD GENERATION

SATURDAY JUNE 11th 2005

ΟΛΥΜΠΙΑΚΑ ΠΡΟΠΟΝΗΤΗΡΙΑ BASEBALL
ΠΡΩΗΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΒΑΣΗ, DOORS OPEN 16:00
ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΠΡΟΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ TICKETHOUSE & METROPOLIS

MAD

Mad
Style

rock+roll

KLICK

METROPOLIS

cool:ma
zine

EVER

BEST

T-SHIRTS

SKYY

VODKA

CAMEL

TO KATHISSEI BOUTE TOUS TOUS TOUS

σενάριο

συγγραφή

μυθοπλασία

στιχουργική

υποκριτική

φωνητική

σκηνοθεσία

μοντάζ

ιστορία
& θεωρία
σινεμά

σκηνογραφία

ενδυματολογία

ζωγραφική

φωτογραφία

video art

ψυχολογία

εκδρομές